

NOMÉS UN ANUNCI

Alberto Ramos

Obra finalista del
Premi Quim Masó 2013

alberto.ramos@gmail.com

versió: gener 2014

Aquest text està sota una llicència Creative Commons
de [Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 4.0 Internacional](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/).

Aquesta obra es va estrenar al Teatret d'Esparreguera (Festival LOLA) el dia 16 de novembre de 2013 amb el següent equip artístic:

Direcció: Carles Mallol

Intèrprets:

Roger Cantos (HERNI)

Marta Corral (GRÀCIA)

Alícia Puertas (ELEN)

Joan Sureda (DIEGO)

Producció executiva: Companyia Guanyadora

Disseny de llum i so: Bernat Tresserra

Escenografia: Anna Tantull

Vestuari: Marina Soteras

Disseny gràfic: Íñigo Aranburu

Fotografia: Roser Blanch

Ajudant de direcció: Alberto Ramos

Estrena a la SALAFlyHard: 30 de gener de 2014.

L'Alberto Ramos ha escrit una comèdia. L'Alberto Ramos ha escrit un thriller. L'Alberto Ramos ha escrit les dues coses alhora. Amb la mà dreta ha agafat el món de la publicitat i l'ha sacsejat amb una mirada crítica i amb la mà esquerra se n'ha rigut del que podem ser capaços de fer per amor. *Només un anunci* és un artefacte mil·limetrat que, malgrat la seva aparent senzillesa, acaba sent una joia pel director, jo mateix, i per tot l'equip artístic.

Els personatges de *Només un anunci*, diguem-ho clar, són uns desgraciats. Cap d'ells té el que vol. Només els faltava ficar-se en el món dels anuncis, on l'aleatorietat de tot plegat poca estabilitat els pot donar.

Un únic espai, gairebé claustrofòbic, un únic moment, claustrofòbic també, en la vida d'aquests quatre (la Gràcia, en Diego, l'Herni i l'Elen). L'Alberto no necessita grans parafernàlies per fer riure a l'espectador i alhora enfonsar els seus personatges en la misèria. Perquè, acceptem-ho, els personatges de *Només un anunci* es van enfonsant en la misèria i, com més s'hi enfonsen, més riure ens fan.

A *Només un anunci* hi surt una bomba. I el més segur és que cap dels quatre personatges la pugui parar. L'artefacte està en marxa. Activar el detonador de l'obra de l'Alberto és tenir clar que el que ha escrit esclatarà a la cara de l'espectador. El farà riure, el trastocarà. I això que només és un anunci.

Carles Mallol

PERSONATGES

GRÀCIA, moderadora

HERNI,

ELEN,

DIEGO, participants

Entre 25 i 35 anys.

ESPAI

Una taula amb quatre cadires. Sobre la taula hi ha: un ordinador portàtil tancat i endollat al corrent, alguns papers, quatre gots i una ampolla d'aigua. No és una ampolla d'aigua normal: es podria qualificar com "de disseny". Al fons hi ha un gran mirall rectangular, com de sala d'interrogatoris. A un costat hi ha una tauleta amb un telèfon. També hi ha una pissarra blanca.

Entren l'Herni, l'Elen i la Gràcia. L'Herni mira al seu voltant amb una barreja de curiositat i respecte. L'Elen sembla nerviosa, insegura.

HERNI: Heu sentit la notícia? Un creatiu d'una agència de publicitat ha assassinat els participants d'un focus group.

GRÀCIA: On ha passat, això?

HERNI: A Chicago.

ELEN: A un focus group?

HERNI: No, no va passar a dintre del focus group, sinó a fora. El creatiu els va anar perseguint un per un, en plan *Kill Bill*, i els va matar.

ELEN: (*Espantada.*) De debò?

HERNI: Ho han dit al *Telenotícies*. No li va agradar gaire que *rajessin* del seu anunci. O això sembla, perquè encara no l'han capturat. (*Assenyalant el mirall.*) Us imagineu que ara...?

GRÀCIA: Bé, això ha passat als Estats Units. Allà el mercat és molt diferent. Molt més competitiu.

HERNI: N'estàs segura?

GRÀCIA: I tant. Aquí els creatius no tenen la mateixa pressió. De fet, no tenen ni idea del que vol dir aquesta paraula: *pressió*. Ni idea. (*Pausa.*) Bé, perdoneu que us hagi fet venir un diumenge, però és una emergència. La setmana vinent roden un dels espots, i l'anunciant encara no se n'ha decidit per cap.

HERNI: Per cap? Per cap spot?

GRÀCIA: Exacte. Per això us he fet venir.

HERNI: Mola.

GRÀCIA: Ja sé que és una mica precipitat, però les coses en publicitat van així. Els creatius s'ho prenen tot amb mooolta calma i després som els altres els que hem de córrer.

HERNI: Sobretot a Chicago. Allà sí que van haver de córrer.

L'Herni riu sol.

GRÀCIA: Ara no recordo si m'he presentat. Sóc la Gràcia. *(Consulta un paper.)* Tu ets l'Elena.

ELEN: O Elen. Tothom em diu Elen.

GRÀCIA: Elen. I tu ets l'Hernán.

HERNI: Sí, però em podeu dir Herni. Com Herni Fonda.

L'Herni riu.

ELEN: Et dius Fonda de cognom?

HERNI: No, Marín. I tu?

ELEN: Sánchez.

HERNI: Helen Sánchez?

ELEN: No, Elen. Elen Sánchez.

HERNI: Elen Sánchez. No t'han dit mai que tens nom de barri?

ELEN: No, per què...?

HERNI: El Ensánchez. *(En veu baixa.)* Ho pilles?

L'Herni torna a riure sol.

HERNI: I a tu, Gràcia? T'han dit mai que tens nom de barri?

L'Herni riu de nou. Sona el timbre amb insistència.

GRÀCIA: Deu ser el Diego. Podeu anar posant-vos còmodes.

La Gràcia surt. L'Herni i l'Elen s'asseuen. L'Herni busca una postura còmoda. L'Elen mira el portàtil, amb dissimul.

HERNI: És un Mac. Tinc un amic, un amic del Facebook, que els ven a bon preu... No són Macs, és clar, però és que els Macs estan sobrevalorats. És una estratègia de màrqueting, saps? Si fossin barats, ningú no els voldria. *(Pausa.)* És com els virus. Saps per què hi ha gent que es dedica a fer virus per PCs?

ELEN: No ho sé...

HERNI: Digues.

ELEN: Per... per vendre antivirus?

HERNI: *(Somriu.)* No. Per vendre Macs. Una altra estratègia de màrqueting.

Silenci.

HERNI: L'Steve Jobs és un geni.

ELEN: Era.

HERNI: *(Misteriós.)* És.

Silenci.

ELEN: Tu ho has entès? Hem d'inventar-nos uns anuncis...?

HERNI: No, els anuncis ja estan inventats. El que passa és que en tenen més d'un i no saben quin triar-ne.

ELEN: Ja ho havies fet, això?

HERNI: No, que va. És el meu primer cop, però tinc un amic del Facebook que sí que ho ha fet. Diu que també et fan criticar els anuncis.

ELEN: Com a... a Chicago?

HERNI: Sí, com a Chicago. *(Pausa.)* Primer ens els projecten. Ens projecten els anuncis. Anuncis que no s'han vist a la tele i que nosaltres veurem abans que ningú. Els veurem abans que ningú. Fixa-t'hi: serem els primers espectadors, els primers televidents que veuran/

Entra la Gràcia.

GRÀCIA: Pe-perdoneu.

Darrere de la Gràcia entra en Diego: un jove amb ulleres fosques i un bastó blanc. L'Herni s'aixeca i li estén la mà. En Diego, per descomptat, no la veu.

HERNI: Herni.

GRÀCIA: (*Nerviosa.*) Us presento. Diego, Herni. Diego, Elen.

ELEN: (*Aixecant molt la veu.*) Encantada!

GRÀCIA: Diego, la teva cadira.

Gràcia ajuda a en Diego a seure.

HERNI: (*A en Diego.*) Perdona. Tu ets cec, oi?

DIEGO: Sí. I tu també, pel que veig.

HERNI: Jo? No. (*Pausa.*) Com has dit que et deies?

DIEGO: No ho he dit. Ho ha dit ella. (*Assenyala l'Elen.*) Diego. Em dic Diego.

HERNI: Això, Diego. Cie/

ELEN: Ni se t'acudeixi fer un acudit amb el seu nom.

La Gràcia consulta uns papers.

GRÀCIA: Diego, eeeh... Aquí no em vas posar que eres... invident.

DIEGO: Ho havia de posar?

GRÀCIA: No, però...

DIEGO: No em va semblar necessari. A més, a la foto es veu ben clar que sóc invident. És evident.

GRÀCIA: Ja, però...

DIEGO: Les ulleres de sol són ulleres de cec. Salta a la vista.

GRÀCIA: Mira... A veure... Jo és que sóc molt dolenta per les ulleres de sol. Mai no sé si són de cec o de modern.

DIEGO: Doncs són ulleres de cec.

GRÀCIA: Bé. Si tu ho dius...

DIEGO: No tindràs res en contra dels cecs?

GRÀCIA: No, el que passa és que no s'hi veuen gaires cecs, per aquí.

La Gràcia mira l'Herni, com buscant una mica de recolzament.

HERNI: A mi no em miris. Jo és la primera vegada que vinc.

La Gràcia despenja el telèfon.

GRÀCIA: (*Mirant cap al mirall, en veu baixa.*) Què faig? Però com vols que el faci fora?!

Que no ho veus, que és cec?

DIEGO: T'estic sentint. És l'avantatge de ser cec: desenvolupes els altres sentits.

HERNI: Mira, com el Daredevil!

DIEGO: Qui?

HERNI: Daredevil. No has vist la pel·li?

DIEGO: (*Amb accent americà i millor pronunciació que l'Herni.*) Ah, Daredevil.

La Gràcia penja el telèfon i abandona la sala en silenci.

HERNI: Saps què? Tinc un corrector ortogràfic que, quan escrius Daredevil, t'ho canvia per Capdevila.

DIEGO: (*A l'Elen.*) Gràcia... Et dius Gràcia, oi?

L'Elen és a punt de contestar, però en Diego l'agafa d'un braç i es queda muda.

DIEGO: He fet trenta quilòmetres per arribar fins aquí.

En Diego deixa anar a l'Elen, però comença a gesticular i donar-li copets.

DIEGO: He hagut d'agafar un autobús, dos trens de rodalies (a més un diumenge, que hi passen menys), un metro i un taxi. Després he hagut de pujar cinc pisos a peu perquè l'ascensor no funciona, però això ja ho deus saber. Comprendràs que no m'ha estat gens fàcil arribar fins aquí. Així que, sisplau, no em vinguis ara amb que em vols fotre fora, eh?

En Diego segueix donant-li copets a l'Elen, que s'està posant cada cop més nerviosa. La noia agafa l'ampolla d'aigua i és a punt d'omplir un got...

GRÀCIA: *(Fora.)* Nooo!

La Gràcia entra corrents i li pren l'ampolla a l'Elen.

GRÀCIA: No pots beure.

ELEN: Per què no?

GRÀCIA: Perquè primer heu de conèixer les propostes creatives.

DIEGO: Les què?

HERNI: Es refereix als anuncis. Oi que sí?

GRÀCIA: Sí. Bé, no. No són anuncis acabats. Són uns esborranys... unes vinyetes, com un còmic.

HERNI: Un "estori bord".

DIEGO: *(Amb dicció perfecta.)* Un *story board*.

GRÀCIA: Això.

ELEN: I per què no puc beure?

GRÀCIA: És que és el producte.

ELEN: Quin producte?

HERNI: El producte de l'anunci. *(A la Gràcia.)* Oi que sí?

GRÀCIA: Sí, exacte. El producte és l'aigua, perquè l'anunci és un anunci d'aigua. Bé, ho serà. De moment només són uns esborranys. Primer heu de veure les propostes creatives i després ja podreu provar el producte.

ELEN: I per què no el podem provar abans?

GRÀCIA: Perquè és un producte nou. Se suposa que la gent ho provarà després de veure l'espot. Si el proven abans, quina necessitat hi ha de fer un espot?

HERNI: *(A en Diego.)* No és emocionant?

En Diego no respon. La Gràcia obre el portàtil.

GRÀCIA: Bé, quan vulgueu...

DIEGO: Perdona..., Gràcia. No anaves a fotre'm fora?

GRÀCIA: Qui, jo?

DIEGO: Sí, tu. Abans has dit que m'anaves a fer fora.

GRÀCIA: Noooo, hi ha hagut un malentès. He he he, com vols que et faci fora? Amb la feina que hauràs tingut per venir...

HERNI: Ha agafat dos trens, un metro i un taxi.

DIEGO: I un autobús.

HERNI: Això... Mira, com jo!

DIEGO: Mira que bé.

HERNI: A veure si ara resulta que som veïns... On vius?

DIEGO: T'importa?

HERNI: ...

GRÀCIA: Bé, comencem ja, no?

ELEN: Sí, sisplau.

GRÀCIA: Bé. Com us deia, ara anem a testar dues propostes...

ELEN: (*Agafant l'ampolla.*) Ja la podem tastar?

GRÀCIA: (*Prenent-li l'ampolla.*) A testar, amb *e*.

DIEGO: Testar?

GRÀCIA: Sí, testar amb *e*.

DIEGO: Testar amb *e* vol dir fer testament.

GRÀCIA: Ah, sí? Bé, també vol dir fer un test. Dic que ara anem a testar dues propostes d'anunci pel llançament d'una aigua.

HERNI: El producte.

GRÀCIA: Bé, començarem per la proposta 1. Si us poseu darrere meu, podreu...

HERNI: No hi ha cap projector?

GRÀCIA: Es va espatllar divendres. L'hem portat a reparar, però com que és cap de setmana...

DIEGO: Doncs jo, sense projector, no ho veig.

L'Herni riu, però és l'únic.

HERNI: Era un acudit, oi?

DIEGO: En efecte. El que passa és que no acostumo a riure dels meus propis acudits.

HERNI: Mira, com l'Eugenio. Eugenio, l'humorista. També duia ulleres de sol, ho sabies?

DIEGO: No.

HERNI: Doncs sí. Ara hi ha un paio que l'imita.

GRÀCIA: Quan vulgueu.

HERNI: Un moment.

GRÀCIA: Què passa?

HERNI: Ara veurem els anuncis?

GRÀCIA: Sí... Per què?

HERNI: És que tinc un amic al Facebook que fa poc va estar en un test d'aquests i em va explicar que, abans de veure els anuncis, els feien preguntes.

GRÀCIA: Preguntes?

HERNI: Sí. Per exemple: "Si el producte fos un gos, de quina raça seria?"

GRÀCIA: Ah...

HERNI: És com aquell programa de la Raffaella Carrà: "Si fuera..." Us en recordeu?

Pausa.

ELEN: (*Impacient.*) Sisplau. Comencem?

HERNI: (*A la Gràcia.*) Va, vinga, pregunta'm.

GRÀCIA: Que et preguntis...?

HERNI: Sí, pregunta'm: "Si aquest producte fos un gos, quin gos seria?"

GRÀCIA: (*Avorrida.*) Si aquest producte fos un gos, quin gos seria?

HERNI: Un gos d'aigua!

L'Herni agafa l'ampolla d'aigua i riu.

ELEN: (*Desesperada.*) Bé, comencem o què?!

GRÀCIA: (*Prenent-li l'ampolla a l'Herni.*) Sí, sí, ara mateix.

La Gràcia assenyala el portàtil. L'Herni i l'Elen es posen darrere d'ella. En Diego es queda assegut. Els altres tres se'l miren, es miren entre ells i se'l tornen a mirar.

HERNI: Diego, vols que et vagi descrivint els dibuixos? Ja saps, com els audiocomentaris del teletext.

DIEGO: El teletext no té audiocomentaris.

HERNI: Ah, no...?

DIEGO: El que té són subtítols per a sords.

HERNI: Ah. Però vols que te'ls descrigui? No em costa res.

GRÀCIA: No, no, ja ho faig jo. Total, us ho havia de descriure igualment.

HERNI: Ah, sí?

GRÀCIA: Sí, és que els dibuixos són bastant dolents i no s'entenen per si mateixos.

ELEN: Ja ho veig.

HERNI: Quina llàstima.

GRÀCIA: És per les presses. Ho han deixat tot per l'últim moment. Sempre ho fan.

HERNI: Això qui?

GRÀCIA: Els creatius de l'agència. Es passen tot el sant dia pensant i després no tenen temps per dibuixar.

HERNI: Però ho dibuixen ells?

GRÀCIA: Bé, normalment contracten un il·lustrador.

HERNI: Ahà. Saps què? Jo en conec un que és molt bo, i treballa molt ràpid. No tinc el seu mòbil, però si em deixes entrar al Facebook t'ho localitzo en un moment... Puc?

GRÀCIA: No, ara no.

HERNI: És només un moment.

GRÀCIA: Que no.

DIEGO: Així que els dibuixos són una merda.

GRÀCIA: Tampoc no he dit que siguin una merda.

DIEGO: Has dit que són bastant dolents.

GRÀCIA: Ja, però no...

HERNI: És veritat, són una merda.

GRÀCIA: Sí, però no us deixeu influir per la qualitat dels dibuixos.

DIEGO: Llàstima.

GRÀCIA: No, de debò...

DIEGO: Avui que em venia de gust fer de crític d'art... *Anyway*. Comencem?

GRÀCIA: Bé. El primer anunci comença amb una platja deserta.

Tots tres se l'escolten amb atenció, i tothom menys en Diego observa la pantalla de

l'ordinador. La Gràcia va fent un clic de ratolí entre frase i frase, més o menys.

GRÀCIA: Una noia està caminant per la vora del mar. Porta un biquini i un pareo. Els cabells li onegen amb el vent...

DIEGO: És maca? Maca a la vista, vull dir.

GRÀCIA: Eh? Sí.

HERNI: *(A l'Elen, en veu baixa.)* És la Pe/

GRÀCIA: Uns núvols tapen el sol. Comença a ploure. Ara la que oneja és ella: dóna voltes com una baldufa. Inclina el cap cap al cel, obre la boca. S'està bevent la pluja. *(Pausa.)* Mentrestant, anem sentint la veu de la noia.

DIEGO: Parla amb la boca plena?

GRÀCIA: No *parla*. És una veu en off: sentim el que pensa.

DIEGO: I com sabem que és la veu de la noia?

HERNI: És que és la Pe/

GRÀCIA: Em deixeu seguir, o què?

HERNI: Sí, sí. Perdona.

GRÀCIA: Sentim la veu de la noia, que diu... Bé, que pensa: "Ets aigua. El teu cos és aigua. Hac dos o. Aigua és el que et demana el cos. Aigua en tota la seva puresa. Pura vida. Aigua. Aigua. Aigua." *(Pausa.)* La noia treu una ampolla d'aigua. En fa un glop. Ja no plou. El cel torna a ser clar i ha sortit l'arc de Sant Martí. Una veu diu: "Aigua Difontana. Som el que bevem."

HERNI: Mola.

GRÀCIA: Sisplau, les valoracions les deixem per després de veure/

ELEN: Per després de beure?

L'Elen agafa l'ampolla d'aigua, però la Gràcia l'hi pren.

GRÀCIA: Per després de veure les dues propostes. *(Mirant la pantalla.)* El segon spot ens mostra un home d'uns quaranta anys sobre fons blanc. Du una bata blanca, de científic.

HERNI: Es confon amb el fons. Si fos d'un altre color...

GRÀCIA: *(Mirant l'Herni.)* L'home mira a càmera. *(Torna a mirar la pantalla.)* I diu: "El cos humà adult està format en un seixanta per cent per aigua." Llavors, apareixen dos

forçuts i l'aixequen. El científic intenta oposar resistència, però és inútil. Els forçuts el posen en posició horitzontal, i l'espremen i l'escorren com si fos una esponja. Després deixen al científic de peu i se'n van. Als seus peus s'ha format un bassal d'aigua.

HERNI: Sembla que s'hagi pixat.

GRÀCIA: L'home està eixut, sec. Un seixanta per cent més sec i prim. Mort de set, agafa una ampolla d'aigua i en fa un bon glop. I se sent: "Aigua Difontana. Som el que bevem."
L'eslògan és el mateix de l'altre anunci. *(Pausa.)* I ja està.

Silenci.

ELEN: Ja està?

GRÀCIA: Ja està.

L'Elen es llança a sobre de l'ampolla d'aigua i és a punt de servir-se, però la Gràcia l'hi pren.

ELEN: Per quèèè?

GRÀCIA: Perquè encara no heu votat.

ELEN: Jo voto per beure.

GRÀCIA: Primer de tot heu de votar els espots. Què us han semblat?

HERNI: Els anuncis?

GRÀCIA: Bé, els esborranys.

DIEGO: A mi m'ha semblat que els dibuixos són una merda.

GRÀCIA: Ja. Em refereixo a les propostes creatives.

HERNI: T'ho hem de dir ara?

GRÀCIA: Sí, és clar.

HERNI: És que així, en fred...

GRÀCIA: És millor així. Ara els teniu més frescos.

DIEGO: Què t'hem de dir, exactament?

GRÀCIA: Per començar, quin anunci us ha agradat més.

HERNI: Ah, haver començat per aquí. El primer mola més.

DIEGO: Sí, hi estic d'acord. El primer és el millor.

GRÀCIA: Elen?

ELEN: El primer és més maco...

DIEGO: Malgrat els dibuixos.

ELEN: Encara que el segon és més creatiu.

HERNI: Això és veritat. És molt original. El paio que s'escorre com una esponja...

DIEGO: (*Divertit.*) S'escorre?

HERNI: A mi no se m'hauria ocorregut mai.

GRÀCIA: Ja, però la pregunta no és quina proposta us ha semblat més creativa, sinó quina us ha agradat més.

ELEN: En aquest cas, la primera. Entra millor.

HERNI: Sí, la primera. La platja, la pluja i la noia donant voltes... "Hac dos o..."

GRÀCIA: Diego?

DIEGO: El primer.

ELEN: Encara que el segon també...

GRÀCIA: El primer o el segon?

ELEN: El primer.

GRÀCIA: És a dir, que a tots tres us ha agradat més el primer.

HERNI: Bé...

GRÀCIA: Digues.

HERNI: Puc votar els dos anuncis?

GRÀCIA: No, només un anunci.

HERNI: Llavors, votaré pel segon.

GRÀCIA: Per què?

HERNI: Perquè...

GRÀCIA: Ara t'agrada més?

HERNI: No.

GRÀCIA: Llavors...

HERNI: És que... no sé, mireu-lo. Ja sé que és molt lleig, però... No us sembla que es mereix una oportunitat?

GRÀCIA: De què estàs parlant?

HERNI: De debò, crec que no li hem dedicat l'atenció que es mereix. Potser, si ens el miréssim amb uns altres ulls...

DIEGO: Vols que et deixi els meus?

GRÀCIA: Herni, no cal que t'ho miris amb uns altres ulls. Aquí el que compta és la primera impressió. I si l'anunci que més t'ha agradat és el primer...

HERNI: Ja, però...

GRÀCIA: Però què?

HERNI: Que no és just!

GRÀCIA: És clar que no és just. Cada dia rebem tres mil impactes publicitaris, tres mil anuncis, i la immensa majoria passen pel davant dels nostres ulls sense pena ni glòria.

DIEGO: Això digue-m'ho a mi.

HERNI: Sí, pot ser... Però continuo pensant que li hauríem de donar una segona oportunitat.

GRÀCIA: Per què?

ELEN: Això. Per què?

HERNI: És com a *Doce hombres sin piedad*, l'heu vista? L'anunci podria ser innocent, i nosaltres, com a jurat...

DIEGO: L'anunci pot ser innocent, però és una puta merda.

ELEN: No és una merda. És creatiu.

HERNI: Ho veus? L'Elen em dona la raó.

ELEN: Jo no t'he donat la raó.

HERNI: Però me la podries donar. Només t'he de convèncer. No heu vist *Doce hombres sin piedad*?

DIEGO: Jo sí.

HERNI: Tu?

DIEGO: Sí, jo. Em sembla. Hi sortia el Jesús Puente, veritat?

HERNI: No.

DIEGO: N'estàs segur?

HERNI: Seguríssim. És una pel·li americana.

DIEGO: Llavors no l'he vista.

ELEN: Em sembla que el Diego té raó.

HERNI: Què?

ELEN: De petita recordo haver vist una versió on sortia el Jesús Puente.

DIEGO: Ho veus?

HERNI: (*A l'Elen.*) Però com pots donar-li la raó? No veus que...?

No s'atreveix a acabar la frase.

ELEN: Jo només dic que hi ha una versió de *Doce hombres sin piedad* on surt el Jesús Puente.

HERNI: Ja, però...

ELEN: No em creus?

HERNI: No, sí, bé, és possible...

DIEGO: O sigui, a ella sí que la creus i a mi no.

HERNI: Eh...?

DIEGO: Això és perquè sóc cec, veritat?

HERNI: No...

DIEGO: No em creus perquè sóc cec.

HERNI: No... Bé, sí. És clar que sí.

DIEGO: Sí què? Sí que em creus?

HERNI: No, sí que no. Que no et crec. Que no et crec perquè ets cec. Però mira't, home: com pots haver vist una pel·lícula si ets cec?

DIEGO: La puc escoltar.

HERNI: Sí, ja. *(Comença a sospitar.)* I com saps que hi sortia el Jesús Puente?

DIEGO: Per la veu, és clar.

HERNI: Per la veu? I si estava doblant un personatge?

DIEGO: El Jesús Puente no doblava pel·lícules.

ELEN: En realitat sí que ho feia.

HERNI: Ho veus?

GRÀCIA: Bé, em sembla que ens estem anant *por los cerros de Úbeda*.

HERNI: Hòstia, quina casualitat! Saps el dibuixant aquest que et comentava? Doncs és d'Úbeda! Bé, en realitat és d'un poble de Jaén, d'un altre poble, perquè Úbeda és a Jaén, però la seva dona sí que és d'Úbeda.

ELEN: *(A la Gràcia.)* Ja?

GRÀCIA: Ja...?

ELEN: *(Assenyalant l'ampolla.)* Puc?

HERNI: *(Cridant l'atenció de la Gràcia.)* Saps qui és d'Úbeda? Joaquín Sabina. I l'altre...

l'escriptor aquell... el marit de l'Elvira Lindo. Com es diu?

DIEGO: Antonio Muñoz Molina.

HERNI: No. Bé, és igual, ja em sortirà. També és d'Úbeda.

ELEN: Que es pot beure?

GRÀCIA: Oh, sí. És clar.

L'Elen és a punt d'agafar l'ampolla, però la Gràcia se li avança i omple el got de l'Herni.

GRÀCIA: Esteu a punt de tastar la protagonista de l'anunci.

HERNI: La Penélope Cruz?

GRÀCIA: No, l'aigua.

HERNI: Em pensava que la protagonista era la Penélope Cruz.

DIEGO: La noia de la platja era la Penélope Cruz?

GRÀCIA: No...

DIEGO: A mi ningú m'ha dit que era la Penélope Cruz.

GRÀCIA: És que no era la Penélope Cruz.

HERNI: No, és clar. Era un dibuix, però s'assemblava a la Penélope Cruz.

GRÀCIA: No s'hi assemblava.

HERNI: No s'hi assemblava perquè era un dibuix molt dolent. Si hagués estat ben fet, s'hauria assemblat a la Penélope Cruz.

L'Elen vol agafar l'ampolla d'aigua, però la Gràcia no la deixa anar.

HERNI: Tinc un amic del Facebook... Bé, el dibuixant aquest que la seva dona és d'Úbeda...

Ell l'hauria clavada.

GRÀCIA: A la seva dona?

HERNI: No, a la Penélope Cruz. És molt bo, saps? Un cop em va fer una caricatura, la tinc de foto de perfil. Si m'hi busques...

GRÀCIA: Bé, no penses beure?

HERNI: Sí, és clar.

L'Herni s'acosta el got a la cara, com si fos un sommelier a punt de realitzar un tast. I

com a tal es comporta: es mira el got, l'agita, l'ensuma, fa un petit glop i, després d'una pausa reflexiva...

Escup al mateix got.

HERNI: És... Diferent. Té un gust... incolor, com cristal·lí, diàfan. No us sembla?

L'Elen agafa l'ampolla (ara sí), omple el seu got. En fa un glop breu, ràpid.

ELEN: És... vivificant. *(En fa un altre glop.)* Lleugera. *(Un altre glop.)* Delicada. *(Glop.)* Harmoniosa. *(Glop.)* Exquisida. *(Glop.)* Subtil. *(Glop.)* Tènue. *(Glop.)* Etèria.

L'Elen acaba de buidar el got. Ha quedat sadollada.

La Gràcia escriu a un paper.

HERNI: Què apuntes?

GRÀCIA: Coses. Els vostres inputs.

HERNI: Estàs apuntant el que diem?

GRÀCIA: Sí, és clar.

HERNI: Doncs fins ara no havies apuntat res.

DIEGO: Ah, no?

GRÀCIA: És que en realitat no cal. Però m'ha agradat la paraula.

ELEN: Quina paraula?

GRÀCIA: Diàfan.

HERNI: *(Orgullós, a l'Elen.)* Aquesta és meva.

DIEGO: I per què no cal?

GRÀCIA: Com?

DIEGO: Per què dius que no et cal apuntar el que diem? És que ho estàs gravant?

GRÀCIA: Sí. No us ho havia dit?

DIEGO: No.

ELEN: No. A mi tampoc.

HERNI: Bé, jo ho donava per suposat. Tot es grava, no?

ELEN: No ho sé.

GRÀCIA: Bé, Diego, tu no has dit res de l'aigua.

DIEGO: Quina aigua?

GRÀCIA: Ai, ho sento.

La Gràcia omple el got d'en Diego. L'hi acosta a la boca i li'n fa beure, com si no pogués per si mateix.

DIEGO: No calia.

GRÀCIA: No, si no em costava res.

DIEGO: A mi tampoc. *(Pausa.)* I ara he de dir què m'ha semblat l'aigua?

GRÀCIA: Sí. Sisplau.

DIEGO: Fa gust d'aigua.

L'Herni riu.

GRÀCIA: No pots ser més específic?

DIEGO: No.

HERNI: Va, home. Segur que el teu sentit del gust està superdesenvolupat.

DIEGO: No creguis.

HERNI: Que no...? Fa una estona has dit que tenies els altres sentits més desenvolupats.

DIEGO: Que tingui el sentit del gust més desenvolupat no vol dir que estigui capacitada per explicar-ho amb paraules.

HERNI: Segur?

DIEGO: Segur.

HERNI: Doncs quina llàstima.

GRÀCIA: Bé, no passa res. En realitat, aquí hem vingut a parlar de les propostes creatives.

El producte és el que és, i ja no es pot canviar.

ELEN: Llavors, amb el vostre permís...

L'Elen torna a omplir-se el got. Beu.

HERNI: És bona, eh?

ELEN: És que tenia set.

HERNI: No, no és set.

ELEN: Què?

HERNI: Que no és set. És vici.

ELEN: ...?

HERNI: Sé el que em dic. A mi també em passava: quan vaig deixar de fumar em vaig convertir en un bevedor compulsiu d'aigua. Després vaig canviar l'aigua pel Malibú amb pinya, però aquesta és una altra historia.

GRÀCIA: Ens estem anant *por los cerros de...* Ens estem desviant del tema. Tornant a les propostes creatives, m'heu dit que la de la platja us ha agradat més...

HERNI: Sí, però...

GRÀCIA: ... però no m'heu dit per què.

HERNI: No ens ho havies preguntat.

GRÀCIA: Us ho pregunto ara. Per què us ha agradat més la primera proposta?

HERNI: Perquè és més xula.

GRÀCIA: Ja, però a banda d'això. La imatge d'una platja deserta... què us suggereix?

HERNI: Tot i que continuo pensant que el segon anunci es mereix una oportunitat. És com el Cobi: al començament ningú no donava un duro per ell, i després...

GRÀCIA: Molt bé, però...

HERNI: ... al final tothom va acabar enamorat del Cobi. Amb el seu nas tort i...

DIEGO: (*Escandalitzat.*) Un moment, un moment! El Cobi tenia el nas tort?!

HERNI: Bé, el tenia cap a un costat.

DIEGO: Ara entenc per què no m'agradava.

HERNI: Ho dius *en sèrio*?

DIEGO: Mai no m'ha agradat.

GRÀCIA: Molt bé. Un altre dia si voleu podem parlar del Cobi, però...

DIEGO: No em dóna la gana.

GRÀCIA: Perdona?

DIEGO: Que no em dóna la gana. No em dóna la gana de venir un altre dia per parlar del putxo Cobi. Tu saps tot el que m'ha costat arribar fins aquí?

GRÀCIA: Bé, doncs no parlem del Cobi, si no voleu. De fet, em sembla que ningú no vol parlar del Cobi. Veritat?

HERNI: *Bueno...*

GRÀCIA: Aquí al que hem vingut és a parlar dels anuncis. De les propostes creatives. (*A l'Elen.*) Elen, estàs molt callada.

ELEN: No és veritat.

HERNI: Sí que és veritat.

DIEGO: Jo em pensava que havies marxat.

HERNI: (*A en Diego, en veu baixa.*) S'ha posat vermella.

ELEN: (*En veu baixa.*) No és veritat.

HERNI: De debò, estàs molt vermella. Mira't al mirall, si no em creus.

L'Elen torna a beure aigua.

HERNI: Fes-me cas. Això que tens no és set: és vici.

L'Elen fa el gest de llançar-li el got.

GRÀCIA: Vigila!

ELEN: Què?

GRÀCIA: No res. Em pensava que volies llançar-l'hi.

ELEN: No... A més, és buit.

L'Elen agafa l'ampolla per servir-se de nou, però...

ELEN: L'ampolla també és buida.

GRÀCIA: Veig que t'ha agradat el producte.

DIEGO: Jo gairebé no l'he tastat.

ELEN: Eh... Podries portar-ne més?

GRÀCIA: Què? Oh, no. Només ens han donat aquesta ampolla. És un prototip.

ELEN: No hi ha més aigua?

GRÀCIA: D'aquesta, no.

ELEN: I d'una altra?

GRÀCIA: Què vols dir?

ELEN: Una altra aigua, ja saps. De l'aixeta, de garrafa... o d'aquestes fonts que hi ha a les oficines.

GRÀCIA: Ah, això.

ELEN: Sí.

GRÀCIA: Vols que et porti aigua?

ELEN: Siplau.

GRÀCIA: No sé si puc.

ELEN: No...?

GRÀCIA: No sé si puc oferir-vos un producte de la competència.

ELEN: Com?

GRÀCIA: No és gaire ètic, que diguem.

ELEN: Tinc set.

GRÀCIA: Ja, però...

DIEGO: Negar-li l'aigua a algú que té set: això sí que no és ètic.

HERNI: Té raó.

La Gràcia els dirigeix una mirada furibunda.

GRÀCIA: *(A l'Elen.)* No et pots aguantar?

ELEN: Bé...

DIEGO: Jo també tinc set.

GRÀCIA: Tu també?

DIEGO: I a mi no em pots negar l'aigua. Perquè sóc cec. I negar-li l'aigua a un assedegat que és cec és menys ètic que negar-l'hi a un assedegat a seques.

La Gràcia es gira cap al mirall, interrogativa. És a punt de despenjar el telèfon...

HERNI: Va, dona, no et costa res.

GRÀCIA: És que el client...

HERNI: No té per què assabentar-se'n.

La Gràcia deixa el telèfon.

GRÀCIA: Home, s'està gravant. (*Assenyala el mirall.*) A més...

DIEGO: Tinc set.

GRÀCIA: Està bé! Està bé, ara us porto aigua.

La Gràcia surt.

HERNI: Diego...

DIEGO: Digues.

HERNI: Encara tens aigua al got.

DIEGO: És que no tinc set.

HERNI: Però acabes de dir...

DIEGO: Era mentida. Però m'ha semblat oportú servir-me del meu handicap per ajudar a una dona assedegada.

ELEN: Oh, gràcies.

DIEGO: (*A l'Herni.*) Tu no hauries fet el mateix?

HERNI: Sí, és clar. Però ella no té set.

ELEN: Què?

HERNI: Que no tens set, només vici.

ELEN: No et contesto perquè no vull gastar saliva.

La Gràcia torna amb una ampolla d'aigua d'una altra marca. De sobte decideix treure-li l'etiqueta d'esquena al mirall. I quan és a punt de servir en Diego...

GRÀCIA: No te l'has acabat.

DIEGO: Ho sento. No me n'havia adonat. Com que és transparent...

L'Elen li pren l'ampolla a la Gràcia i s'omple el got. El buida d'un glop.

GRÀCIA: Tenies set, eh?

HERNI: No és set, és vici.

GRÀCIA: Per on anàvem?

DIEGO: Per la Penélope Cruz.

HERNI: Que dius! Anàvem pel Cobi.

DIEGO: No m'agrada el Cobi. M'estimo més la Penélope Cruz.

HERNI: I jo.

GRÀCIA: Ara no parlarem de la Penélope Cruz.

DIEGO: Per què no?

GRÀCIA: Perquè no és important.

DIEGO: La Penélope Cruz no és important?

GRÀCIA: No, bé, sí... però aquí l'únic important és l'anunci.

HERNI: Quin anunci?

GRÀCIA: Qualsevol dels dos.

DIEGO: La Penélope Cruz és menys important que un anunci?

GRÀCIA: Jo no he dit això.

DIEGO: Que és només un anunci!

GRÀCIA: En realitat són dos.

HERNI: Reconeix-ho, Gràcia. Voleu fer l'anunci amb la Penélope Cruz, veritat?

GRÀCIA: No.

HERNI: N'estàs segura?

GRÀCIA: Bé, no ho sé. En realitat, tant se val amb qui és faci. L'actriu no és important. A més, al segon...

DIEGO: A mi em sembla que sí que n'és, d'important.

GRÀCIA: Ara no és important. Ara l'únic important és la proposta creativa.

HERNI: Suposem que feu el primer anunci. Si no el feu amb la Penélope Cruz, agafareu a una altra famosa?

GRÀCIA: No ho sé. Potser sí, potser no.

HERNI: Mulla't.

GRÀCIA: Que no ho sé. Això l'hi hauries de preguntar al client.

ELEN: Potser és la germana de la Penélope Cruz.

HERNI: La Mónica?

ELEN: Sí. Són clavades.

DIEGO: És veritat. Són com dues gotes d'aigua.

HERNI: (*Suspicaç.*) I tu com ho saps?

DIEGO: Ho sé. És el que diu tothom.

HERNI: Ja. *(Pausa.)* Jo tinc una amiga del Facebook que és clavada a la Penélope Cruz.

ELEN: I a la seva germana, no?

HERNI: No, només és clavada a la Penélope Cruz. *(A la Gràcia.)* És legal fer servir la imatge d'una famosa?

GRÀCIA: *(A punt de perdre els estreps.)* No és “la imatge d'una famosa”. Només és un dibuix. No està prohibit fer dibuixos de famosos.

HERNI: Si és amb una finalitat comercial...

GRÀCIA: Tu has vist els dibuixants de les Rambles? Tenen molts retrats de famosos.

HERNI: No és el mateix.

GRÀCIA: Sí que és el mateix. Si no es poguessin fer dibuixos de famosos amb una finalitat comercial, les Rambles serien el primer lloc on els haguessin prohibit. Ja va passar amb les parades d'ocells.

DIEGO: Què va passar?

GRÀCIA: Tant se val què va passar.

HERNI: Jo continuo pensant que no és legal.

GRÀCIA: Mira, tant se me'n fot. No sé si és legal o no ho és, perquè això no sortirà d'aquí.

HERNI: No s'està gravant?

GRÀCIA: No sortirà a la tele.

HERNI: I al YouTube?

GRÀCIA: Al YouTube tampoc. Això és un test que quedarà entre nosaltres, l'agència de publicitat i el client.

HERNI: Ho dius pel contracte de confidencialitat?

GRÀCIA: Sí, us l'he passat, oi?

ELEN: No.

HERNI: Sí, ens l'ha donat quan hem arribat.

ELEN: Ah, és veritat.

DIEGO: A mi ningú no m'ha donat res.

GRÀCIA: Quan acabem t'ho passo.

DIEGO: No m'ho has passat perquè sóc cec?

GRÀCIA: *(Seriosa.)* No t'ho he passat perquè has arribat més tard.

DIEGO: I per què he arribat més tard? Perquè sóc cec. Perquè sóc cec i he hagut d'agafar

cinc mitjans de transport diferents.

GRÀCIA: Haver sortit abans de casa.

DIEGO: Molt bé! Veig que tu no has sentit a parlar de la discriminació positiva.

GRÀCIA: De què estàs parlant?

DIEGO: De la discriminació positiva. M'hauries de mostrar una deferència extraordinària pel fet de ser cec.

GRÀCIA: Ah, no. Això sí que no. Tu has de ser tractat com una persona igual a la resta.

DIEGO: Llavors dóna'm aquest coi de contracte.

La Gràcia abandona la sala.

DIEGO: *Fuck!*

Pausa.

HERNI: Tu domines l'anglès, no?

DIEGO: Eh? (*Pausa.*) Vaig viure als Estats Units.

HERNI: Ahà! M'ho he imaginat. (*Pausa.*) A Chicago, potser?

DIEGO: A Los Angeles.

HERNI: Ja.

L'Herni li fa unos gestos estrambòtics a en Diego, que no s'immuta.

Torna la Gràcia amb un paper totalment en blanc. El deixa anar sobre la taula, al davant d'en Diego.

GRÀCIA: Té, aquí el tens! Aquí tens el teu contracte.

DIEGO: (*Palpant el full.*) No me'l penses llegir?

GRÀCIA: Després. (*Suplicant.*) Sisplau, espera't que acabem. Aquesta gent no té tot el dia.

Ells han arribat puntuals i no tenen la culpa de/

HERNI: En realitat jo sí que tinc tot el dia. I tu, Elen?

ELEN: Bé, en principi...

GRÀCIA: Els de l'agència i el client no tenen tot el dia.

DIEGO: Qui?

GRÀCIA: Els de l'agència, l'agència de publicitat. Els que han fet els anuncis... les propostes creatives.

DIEGO: *(En guàrdia.)* Són aquí?

GRÀCIA: Sí. I el client també.

En Diego es posa dempeus, alarmat.

GRÀCIA: Estan darrere del mirall. Pensava que ho sabies.

DIEGO: No, no ho sabia. Per què ho havia de saber? A mi ningú no m'explica res.

GRÀCIA: Tranquil·litza't.

DIEGO: Estic tranquil!

GRÀCIA: Seu.

En Diego palpa la cadira i s'hi asseu.

DIEGO: Així que són darrere d'un mirall.

GRÀCIA: Exacte. Ells ens poden veure però nosaltres no podem.

DIEGO: No us podeu veure a vosaltres mateixos?

GRÀCIA: No els podem veure a ells.

HERNI: És com a les pel·lícules... Als interrogatoris, saps?

ELEN: Com al *Gran Hermano*.

HERNI: Això! Com al *Gran Hermano!* *(Encantat.)* Som com els concursants del *Gran Hermano*.

En Diego es gira cap al públic.

DIEGO: Hola, els de l'agència! Perdoneu que no us hagi saludat abans, però és que no us havia vist. Jo sóc el Diego.

En Diego li toca l'espatlla a l'Elen.

DIEGO: Us presento a... a...

La mà d'en Diego davalla de l'espatlla fins al pit de l'Elen.

DIEGO: A l'Elen!

L'Elen li dona una bufetada i gairebé li fa caure les ulleres.

En Diego es treu les ulleres. Se les mira. Després mira l'Elen, bocabadat. Es gira cap a la Gràcia i l'Herni...

L'Elen li acosta una mà als ulls, la mou d'un costat a l'altre...

ELEN: No... No ets...!

GRÀCIA: Vi... Vicente?

ELEN: "Vicente"?

HERNI: *(A l'Elen.)* Qui és Vicente?

ELEN: Jo què sé. Pregunta-li a ella.

HERNI: Qui és Vicente?

DIEGO: Jo.

GRÀCIA: No, no és Vicente.

ELEN: Acabes de dir...

GRÀCIA: L'he confòs amb una altra persona.

DIEGO: Gràcia, no t'has confòs.

GRÀCIA: No... no pot ser. Estàs canviat.

HERNI: Però no ets el Diego?

DIEGO/VICENTE: No, sóc el Vicente.

HERNI: Aleshores, el Diego...?

VICENTE: El Diego no existeix.

HERNI: *(Després d'una pausa reflexiva.)* Ho sabia! És un impostor!

Silenci. Tothom mira a l'Herni, sense entendre-hi res.

HERNI: Jo ja sabia que amagava alguna cosa. Ho he sabut des del principi.

En Vicente recull les ulleres i el bastó.

VICENTE: Bé, ha estat un plaer.

Es dirigeix cap a la sortida.

GRÀCIA: Què fas?

VICENTE: Me'n vaig.

GRÀCIA: No pots.

VICENTE: És clar que puc.

GRÀCIA: No pots. Has firmat...

En Vicente torna a la taula. Aixeca el full en blanc.

VICENTE: No he firmat res. I encara que ho hagués firmat, no hauria tingut cap validesa.

Primer: perquè el full està en blanc. Segon: perquè no em dic Diego. Em dic/

GRÀCIA: Vicente...

VICENTE: Adéu, Gràcia.

GRÀCIA: Crec que m'hauries de donar una explicació, com a mínim. No et sembla?

HERNI: Això mateix.

En Vicente es queda pensatiu uns segons.

VICENTE: D'acord. Em dic Vicente i sóc actor.

HERNI: De debò? Has sortit a alguna pel·li o...?

VICENTE: No...

HERNI: Doncs la teva cara em sona. Has sortit a *La Riera*?

VICENTE: No. Potser m'has vist a algun anunci...

HERNI: Ah, que fas anuncis?

VICENTE: Ara no. Darrerament m'estic dedicant més a fer... (*Mira la Gràcia.*) ... això dels focus groups. No paguen malament, comparat amb altres feines, i no té efectes secundaris.

L'únic inconvenient és que és difícil repetir. Als publicistes els agrada fer els tests amb persones diferents, la qual cosa em sembla perfectament lògica i coherent amb la seva manera de pensar. Amb els anuncis fan el mateix: si acabes de sortir a un anunci d'orxata no et voldran per un anunci de pa Bimbo. Però feta la llei feta la trampa. *(Pausa.)* Demà havia de venir disfressat de *gafapasta*.

GRÀCIA: Tu...?

VICENTE: Segur que has vist la fitxa. Arturo Catalán, 28 anys.

GRÀCIA: L'he vista. Però la foto...

En Vicente ajunta el polze i l'índex de cada mà i se'ls endú a la cara, com si fossin unes ulleres.

VICENTE: És normal que no m'hagis reconegut. Fa temps...

HERNI: Us coneixíeu?

ELEN: És clar que es coneixien.

HERNI: Com ho saps?

ELEN: Perquè ella li ha dit Vicente.

HERNI: És veritat.

Silenci.

VICENTE: Bé, jo me'n vaig.

GRÀCIA: No te'n vagis.

VICENTE: Això ja ho has dit abans.

GRÀCIA: Vicente...

VICENTE: Gràcia, ho sento.

En Vicente camina cap a la sortida. La Gràcia corre darrere seu. L'agafa d'un braç.

VICENTE: Deixa'm anar.

GRÀCIA: No...

VICENTE: T'he dit que em deixis anar.

GRÀCIA: No!

VICENTE: Per favor, Gràcia, no ho facis més difícil.

GRÀCIA: Perdona. Que no ho faci més difícil?

VICENTE: Gràcia...

GRÀCIA: Vens aquí, et disfresses de cec, ens prens el pèl a tots... i em dius que no ho faci més difícil? Perdona, maco, però aquí l'únic que ho ha posat difícil ets tu.

HERNI: Això és veritat.

GRÀCIA: Siplau...

VICENTE: No m'hi pots retenir.

GRÀCIA: Sí que puc.

VICENTE: No pots. Mai no has pogut.

En Vicente i la Gràcia se sostenen la mirada en silenci. En Vicente és el primer a apartar-la, i ho fa per mirar l'Elen.

VICENTE: Ah, perdona'm per allò de... No et volia tocar els pits. *(Pausa.)* Bé, en realitat sí que volia.

La Gràcia li dona una empenta violenta a en Vicente.

VICENTE: Estàs gelosa?

GRÀCIA: Vés a la merda.

VICENTE: Estàs gelosa.

La Gràcia mira un segon a l'Elen, que aparta la mirada incòmoda.

ELEN: Vaig al lavabo.

L'Elen s'aixeca.

VICENTE: No t'hauràs enfadat...

ELEN: On és?

GRÀCIA: Què?

ELEN: On és el lavabo?

GRÀCIA: No pots.

ELEN: Que no puc...?

GRÀCIA: No pots anar al lavabo. Va contra les normes.

ELEN: Per favor!

GRÀCIA: T'ho dic de debò, no podem interrompre el test.

ELEN: Que no podem...? Però si l'esteu interrompent cada dos per tres!

GRÀCIA: Escolta, maca, l'esteu interrompent vosaltres.

ELEN: Molt bé, però jo vaig al lavabo.

L'Elen reprèn el camí cap a la sortida. La Gràcia l'atura.

GRÀCIA: Sisplau, Elen. Segur que no et pots aguantar?

ELEN: No, no puc. M'estic pixant.

HERNI: No m'estranya, amb tot el que has begut.

ELEN: Tenia set.

VICENTE: *(A la Gràcia.)* Jo si fos tu l'hi deixaria.

GRÀCIA: No he demanat la teva opinió.

VICENTE: Ah, no? Doncs mira que em pensava que era per això pel que havíem vingut. *(A*

l'Herni.) No havíem vingut a donar la nostra opinió?

HERNI: Jo opino que no hauria d'anar al lavabo.

ELEN: Què?!!

GRÀCIA: Bé, per fi algú em dóna la raó.

HERNI: No us n'adoneu? Som membres d'un jurat. Està en joc una cosa molt seriosa...

VICENTE: Seriosa?! Però de què cony estàs parlant? Que només són uns anuncis, uns putos anuncis de merda.

GRÀCIA: Escolta, un respecte.

VICENTE: Vinga, va, Gràcia, tu ho saps millor que ningú. Aquests anuncis no li importen a ningú. O potser creus que si els importessin de debò els sotmetrien a aquestes autòpsies? Vinga, va... Tu deixaries anar els teus fills enmig d'un banquet de caníbals? Doncs això és el mateix.

GRÀCIA: No és el mateix.

VICENTE: És el mateix. Aquests anuncis no li importen a ningú. *(A l'Herni.)* A ningú.

HERNI: A mi sí. A mi sí que m'importen. I saps per què? Saps per què m'importen? Perquè és la meva responsabilitat. "Qui té un gran poder té una gran responsabilitat."

VICENTE: Perquè ho dius tu.

HERNI: No ho dic jo. Ho diu el Peter Parker. És a dir, l'"Espíderman".

VICENTE: Tu no ets Spider-Man.

HERNI: No, però tinc un poder. Tenim un poder. Tenim el poder de decidir sobre aquests anuncis. Sobre uns anuncis que veuran milions de persones. És que no te n'adones? És a les nostres mans aconseguir que milions de persones comprin una ampolla d'aigua. No et sembla increïble? *(A l'Elen.)* Hi ha milions d'ampolles d'aigua al mercat esperant la nostra decisió. Milions d'ampolles d'aigua.

*L'Elen ja no s'aguanta més. Se'n va. Quan la Gràcia se n'adona, ja és massa tard.
Silenci incòmode.*

HERNI: Llavors, us coneixeu?

GRÀCIA I VICENTE: No.

HERNI: No?

GRÀCIA I VICENTE: No.

HERNI: Em pensava que sí.

VICENTE: Doncs no.

HERNI: Com que sabia el teu nom...

VICENTE: Això és perquè ja havia vingut un cop, sense disfressar-me.

HERNI: Ah.

GRÀCIA: No és veritat.

VICENTE I HERNI: Què?

GRÀCIA: Que no és veritat. El Vicente i jo ja ens coneixíem.

VICENTE: Això és mentida.

GRÀCIA: No és mentida.

VICENTE: Ets una mentidera, Gràcia.

GRÀCIA: No ho sóc.

HERNI: Sí que ho ets.

GRÀCIA: Perdona?!

HERNI: Que sí que ets una mentidera. Primer dius que no us coneixíeu i després dius que sí que us coneixíeu. Les dues coses no poden ser veritat.

GRÀCIA: En realitat sí que poden.

HERNI: Què?

GRÀCIA: Que sí que poden ser veritat les dues coses alhora. No has sentit a parlar del gat de Schrödinger?

HERNI: No. Em sembla que no.

GRÀCIA: És un experiment hipotètic amb un gat que està tancat dins una caixa opaca. A l'interior de la caixa, a més del gat, hi ha una trampa amb verí. El gat ha accionat la trampa i hi ha un cinquanta per cent de possibilitats que sigui mort i un cinquanta per cent de possibilitats que sigui viu. Però la caixa és tancada, i fins que no s'obri, el gat és viu i és mort. Viu i mort. Les dues coses alhora.

HERNI: Això és una salvatjada.

GRÀCIA: No...

HERNI: Com li poden fer això a un pobre gat?

GRÀCIA: És un experiment hipotètic, ja t'ho he dit.

HERNI: Què vols dir?

GRÀCIA: Que l'experiment no existeix. És de mentida. És una suposició.

HERNI: Ah, sí? I per què ho fan amb un gat? Per què no ho fan amb un gos? O, ja posats, per què no ho fan amb una persona? Per què no ho fan amb un nen? Per què no ho fan amb un nadó? Que fiquin a un nadó a una trampa mortal! Total, és de mentida.

GRÀCIA: Ja, bé.

Pausa.

HERNI: Llavors, us coneixíeu o no?

GRÀCIA: Sí.

VICENTE: Sí, ens coneixíem. Però això va ser fa molt de temps.

HERNI: I com va ser?

VICENTE: És una llarga història.

HERNI: Vinga, explica.

GRÀCIA: Ara no.

HERNI: Sisplau. M'heu picat la curiositat.

VICENTE: I a mi què?

HERNI: Què...?

VICENTE: És un assumpte personal.

HERNI: Va, sisplaaaau...

En Vicente mira la Gràcia. Ella mira cap a una altra banda, fent-se la desentesa.

VICENTE: Està bé.

L'Herni somriu, triomfal.

VICENTE: Ens vam conèixer a un focus group.

HERNI: De debò?

VICENTE: Sí.

GRÀCIA: Va ser fa molt de temps.

VICENTE: Sí, quant fa d'això? Quinze anys?

GRÀCIA: Fa quinze anys encara caminaves amb tacataca, maco. Deu. Fa deu anys.

VICENTE: Em pensava que eren quinze.

GRÀCIA: Ja. A tu sempre t'ha agradat afegir-hi més anys dels que són.

VICENTE: I a tu sempre t'ha agradat restar-ne.

HERNI: *(A la Gràcia.)* Portes deu anys fent aquesta feina?

GRÀCIA: No, no hi treballava. Feia d'entrevistada.

HERNI: Ah. I tu també?

VICENTE: *(Fa que sí.)* Sempre ens cridaven pels focus. Has vist *Sospechosos habituales*?

HERNI: No. Una vegada vaig estar-hi a punt, però...

VICENTE: Bé, nosaltres érem entrevistats habituals. Llavors era més fàcil repetir. No com ara, que m'haig de disfressar.

GRÀCIA: No t'has de disfressar.

VICENTE: És clar que sí, Gràcia.

GRÀCIA: No t'has de disfressar, Vicente. Només ho has fet perquè tu no volies que jo et reconegués.

Pausa.

VICENTE: *(A l'Herni.)* El cas és que sempre coincidíem als tests. Cada setmana en teníem un, perquè et facis una idea. No pagaven gaire, però érem adolescents i era diner fàcil.

GRÀCIA: Com ara.

VICENTE: No, ara no és tan fàcil. Ara m'he de disfressar.

GRÀCIA: Ja hi tornem.

VICENTE: Vam començar a quedar després dels focus. Després i abans. Hi havia dies que quedàvem una hora abans del test i anàvem a prendre alguna cosa.

HERNI: I us vau enrotllar.

GRÀCIA: No!

VICENTE: Un dia vam fer un pacte. Aquell dia havíem d'opinar sobre uns anuncis de Donettes.

GRÀCIA: No eren Donettes. Eren Filipinos.

VICENTE: Bé, tant se val. Tampoc sabíem de què eren els anuncis, perquè faltava una hora perquè comencés el test. Però tant era, el producte era el de menys. Vam decidir carregar-nos la segona proposta, fos quina fos.

HERNI: Com?

VICENTE: Carregant-nos-la. Dient que era una merda.

HERNI: Però per què?

VICENTE: Per què què?

HERNI: Per què us volíeu carregar la segona proposta, si no l'havíeu vist?

VICENTE: Era un joc.

HERNI: Però això és trampa!

VICENTE: Ja.

HERNI: *(A la Gràcia.)* I tu li vas seguir el joc?

GRÀCIA: Sí.

HERNI: Llavors, us vau carregar el segon anunci?

VICENTE: Sí, ens el vam carregar. Ens el vam carregar sense pietat.

HERNI: No ho entenc. Com vau poder...?

VICENTE: Perdona, però tu has fet el mateix.

HERNI: Com?

VICENTE: Fa una estona. Has defensat el segon anunci, i això que era una merda.

HERNI: L'he defensat perquè es mereixia una oportunitat.

VICENTE: Doncs nosaltres igual. Teníem l'oportunitat d'enviar a la merda un anunci. ¿O potser nosaltres no ens la mereixíem, aquesta oportunitat? A més, va donar la casualitat que la primera proposta era molt millor que la segona.

HERNI: Bé, tot i així, continuo pensant que això és fer trampes.

VICENTE: D'acord, molt bé. És fer trampes. Però nosaltres ens ho vam passar d'allò més bé. De fet, ho vam tornar a fer.

HERNI: Ho dius de debò?

VICENTE: Ho vam fer vuit vegades.

HERNI: Vuit?!

VICENTE: Vuit. Abans de començar el test decidíem la nostra víctima. I després ens hi llançàvem a sobre. (*Mira la Gràcia.*) Jo m'hi llançava a sobre.

GRÀCIA: Vicente...

VICENTE: L'últim cop em vaig quedar sol.

GRÀCIA: Vicente, no va ser així.

VICENTE: Havíem decidit que el primer anunci havia de morir. Però després vaig ser l'únic que el va atacar. La Gràcia va decidir, unilateralment, que mereixia viure.

GRÀCIA: És que el segon anunci era molt dolent!

VICENTE: I...?

GRÀCIA: I el primer era preciós! Era l'anunci que m'hauria agradat veure a la tele.

VICENTE: Però si només era un anunci! Un putxo anunci de *ganchitos*!

GRÀCIA: Però era preciós. Era l'anunci de *ganchitos* més maco que havia vist en tota la meva vida.

VICENTE: Havíem fet un pacte, Gràcia.

HERNI: Ja, però si l'altre anunci no li agradava...

VICENTE: Per tu era més important el putxo anunci de *ganchitos* que el nostre pacte?

GRÀCIA: Era un joc. Tu mateix ho has dit: era un joc.

VICENTE: Sí, però era el nostre joc.

HERNI: Va guanyar l'anunci?

GRÀCIA: Què?

HERNI: L'anunci de *ganchitos*. Va passar el test?

GRÀCIA: No ho sé, em sembla que sí.

HERNI: I va sortir a la tele?

GRÀCIA: No, al final no.

HERNI: Per què no?

GRÀCIA: I jo què sé!

VICENTE: Té gràcia. Va trencar el nostre pacte per un anunci que després ni tan sols va sortir a la tele.

HERNI: Ja, però ella va fer el que li va semblar just. (*A la Gràcia.*) Veritat?

GRÀCIA: Sí.

HERNI: I ho tornaria a fer.

VICENTE: Ho tornaries a fer?

GRÀCIA: ...

VICENTE: Tornaries a trencar el pacte?

GRÀCIA: Vicente...

VICENTE: El tornaries a trencar, sí o no?

GRÀCIA: I tu? Tornaries a desaparèixer?

VICENTE: ...

GRÀCIA: Si no hagués trencat el pacte, hauries desaparegut com ho vas fer? (*A l'Herni.*)

Perquè això és el que va fer. Es va molestar tant perquè hagués defensat l'anunci que va deixar d'assistir als focus. I tot per un anunci de *ganchitos*. Per un puto anunci de *ganchitos*!

VICENTE: No va ser per l'anunci.

GRÀCIA: És clar que no. Va ser pel pacte.

En Vicente arronsa les espatlles. Agafa la gerra d'aigua i se serveix. Beu.

GRÀCIA: I aquesta dona, què? També ha desaparegut?

VICENTE: Havia begut molta aigua.

HERNI: Està fumant.

GRÀCIA: Com ho saps?

HERNI: Perquè és fumadora, salta a la vista. No heu vist com estava, de nerviosa?

GRÀCIA: És clar, perquè aquest home no parava de fotre-li mà.

VICENTE: Eh! Jo no li he fotut mà. *(Pausa.)* Només estava llegint en braille.

GRÀCIA: Sí, braille als mugrons.

HERNI: Ho dic de debò, és fumadora. Ho sé per experiència. Ara ho he deixat, però he arribat a fumar dos paquets diaris.

VICENTE: De debò?

HERNI: Sí, però ho he deixat. *(S'aixeca la samarreta, descobrint un abdomen ple de pegats de nicotina.)* Parches de nicotina.

VICENTE: Tu no ho has deixat.

HERNI: Què?

VICENTE: Això que dus és l'equivalent a fumar-te un paquet.

HERNI: Pot ser. Però abans me'n fumava dos.

VICENTE: Així no ho deixaràs.

HERNI: És clar que sí. Ho puc deixar quan vulgui. I el Malibú amb pinya també.

GRÀCIA: Això és el que diuen tots.

En Vicente i l'Herni miren a la Gràcia.

GRÀCIA: La vaig a buscar.

HERNI: Ja vindrà. Ja t'he dit que està fumant.

GRÀCIA: Raó de més. Està prohibit fumar.

HERNI: Haurà sortit al carrer.

GRÀCIA: Està prohibit sortir al carrer.

La Gràcia camina cap a la sortida. Per poc no ensopega amb l'Elen, que es dirigeix ràpidament cap al seu lloc. S'hi asseu.

L'Herni se li acosta indissimuladament. Li ensuma l'alè.

ELEN: Què?! Ara ets tu el cec?!

L'Herni mira al Vicente i li fa un gest de fumar.

GRÀCIA: Et trobes bé?

ELEN: Sí, per què?

GRÀCIA: Com que trigaves tant...

ELEN: Estava al lavabo.

HERNI: Fumant.

L'Elen li llança una mirada fulminant.

ELEN: Estava al lavabo, i a la sortida m'he trobat amb un creatiu.

GRÀCIA: Un creatiu?

HERNI: Al lavabo?

ELEN: No, fora, però m'hi ha fet entrar un altre cop.

GRÀCIA: Un creatiu?

ELEN: Sí...

GRÀCIA: De quin creatiu parles?

ELEN: *(Assenyala el mirall.)* Del creatiu. Tenia una cosa per mi.

HERNI: Quina cosa?

ELEN: Una cosa.

HERNI: La seva polla?

ELEN: Quèèè?!?

HERNI: Aquesta cosa que tenia per tu. Era la seva polla?

ELEN: Noooo!!

VICENTE: L'altre!

HERNI: Molt bé, molt bé, ho sento. Però com que ha dit que l'ha abordat un creatiu i li ha fet entrar al lavabo...

ELEN: És que m'havia de donar una cosa.

HERNI: I no te la podia donar fora?

ELEN: No, no podia. Va contra les normes.

HERNI: *(A la Gràcia.)* És veritat?

GRÀCIA: Eh?

HERNI: És veritat que els creatius no et poden donar coses fora del lavabo?

GRÀCIA: Sí. De totes maneres, no/

HERNI: O sigui que, segons les normes, només et poden donar coses dintre del lavabo.

GRÀCIA: Tampoc.

HERNI: Llavors...

ELEN: És que se suposava que no se n'havia d'assabentar ningú.

HERNI: Recorda'm que no t'he d'explicar cap secret.

VICENTE: Dones. *(Pausa.)* No es pot fer cap pacte amb vosaltres.

GRÀCIA: Prou!!

ELEN: No era cap secret.

HERNI: Ara ja ho sap tothom.

L'Herni assenyala el mirall.

ELEN: No, en realitat no ho sap ningú. Encara no sabeu què m'ha donat.

HERNI: És veritat. *(A en Vicente.)* Llavors continua sent un secret.

L'Elen treu una nota de paper.

ELEN: M'ha donat això.

HERNI: A la merda el secret.

ELEN: Que no era cap secret!

HERNI: Llavors per què t'ho ha donat al lavabo?

ELEN: Per guanyar temps.

HERNI: Jo ja no entenc res. *(A en Vicente i la Gràcia.)* I vosaltres?

GRÀCIA: Jo tampoc. Elen, què està passant?

ELEN: Un moment, sisplau. *(Li passa la nota a l'Herni.)* Llegeix.

HERNI: "M'heu de fer un favor..."

ELEN: En veu baixa.

HERNI: *(En veu baixa.)* "M'heu de fer/

ELEN: En silenci!

HERNI: Però no dius que no és un secret?

ELEN: Llegeix i calla!

L'Herni obeeix. A mesura que llegeix la nota, es va posant més i més nerviós.

GRÀCIA: Què està passant?

ELEN: Calla, sisplau. *(A l'Herni.)* Has acabat?

HERNI: Sí, sí, però no, no, no sé...

L'Elen li pren la nota i l'hi passa a en Vicente, que la llegeix en silenci. Sembla que ho troba divertit. En acabar, li passa la nota a la Gràcia, però l'Elen l'intercepta.

GRÀCIA: Què fas?

ELEN: No n'has de fer res. *(Més calmada.)* El creatiu m'ha dit que els hi passés la nota al Vicente i l'Herni, només. *(Pausa.)* A tu t'he de donar això.

L'Elen treu una memòria USB. Li passa a la Gràcia.

ELEN: Endolla-ho.

GRÀCIA: Per què?

ELEN: Endolla-ho.

GRÀCIA: No em dona la gana.

HERNI: Sisplau, Gràcia. No vols saber què hi ha a dintre?

GRÀCIA: No.

HERNI: Doncs jo sí.

VICENTE: Jo també.

GRÀCIA: Tu també?

VICENTE: Tinc curiositat.

HERNI: Tres a un.

ELEN: Vinga, Gràcia. Sisplau.

La Gràcia es mira l'USB. Després es gira cap al mirall. Despenja el telèfon i, abans de marcar cap número, el torna a penjar.

GRÀCIA: Està bé.

La Gràcia connecta l'USB al portàtil.

GRÀCIA: És un powerpoint?

ELEN: No ho sé.

GRÀCIA: Si no ho saps tu...

ELEN: Com vols que ho sàpiga? L'USB no és meu. M'ho acaba de donar un creatiu.

Demana-li a ell!

GRÀCIA: D'acord, però no et posis nerviosa.

ELEN: No estic nerviosa!

HERNI: *(Nerviós.)* Estàs nerviosa.

L'Elen li clava un cop de colze a l'Herni.

HERNI: Ai!

GRÀCIA: Ja s'obre.

Observen la pantalla en silenci. L'Herni es queda bocabadat. En Vicente s'aguanta el riure.

GRÀCIA: Ah, bé.

ELEN: Bé?

GRÀCIA: Bé.

ELEN: I no tens res a dir?

GRÀCIA: Jo? Per què havia de dir res? Només sóc la moderadora.

ELEN: Tu has llegit la pregunta?

GRÀCIA: És clar que sí.

ELEN: *(Llegint de la pantalla.)* "Gràcia, et vols casar amb mi?" *(A la Gràcia.)* Gràcia. Tu ets la Gràcia. La pregunta és per a tu.

La Gràcia arronsa les espatlles. Treu l'USB.

HERNI: L'hauries d'haver tret de forma segura.

ELEN: No l'hauries d'haver tret de cap forma.

La Gràcia li torna l'USB a l'Elen.

GRÀCIA: Volies que ho veiéssim, i ho hem vist. Ara continuarem amb el test.

ELEN: *(Mirant l'Herni i en Vicente.)* És que hi ha una cosa més.

GRÀCIA: No, al pendrive només hi havia aquest document.

HERNI: En... en realitat sí que hi ha una cosa més.

L'Herni agafa la nota i li passa a la Gràcia. L'Elen l'hi pren abans que pugui llegir-la.

ELEN: Això no és per ella.

HERNI: Però no deies que hi havia una cosa més?

ELEN: Sí, però tu has llegit la nota, oi?

HERNI: Sí.

ELEN: Llavors ja saps què heu de fer.

L'Herni mira a en Vicente, com demanant ajuda.

VICENTE: Tu primer.

HERNI: *(A la Gràcia.)* Gràcia..., ja has llegit la nota...

GRÀCIA: No. No l'he llegida.

HERNI: No, la nota no. Vull dir el powerpoint. L'has llegit, veritat? Has llegit el powerpoint?

GRÀCIA: Sí.

HERNI: I et... et... et vols casar amb el... el creatiu?

GRÀCIA: No.

HERNI: N'estàs segura?

GRÀCIA: Seguríssima.

HERNI: I com... com és això?

GRÀCIA: Com que com és això?

HERNI: Sí, com és que... com és que estàs seguríssima que no et vols casar amb aquest... amb aquest creatiu?

GRÀCIA: Aquestes coses se saben. Per començar, no el conec de res.

HERNI: No...?

GRÀCIA: No.

HERNI: Però llavors com pot ser... com... com és que es vol casar amb tu?

GRÀCIA: No en tinc ni idea.

Pausa.

HERNI: *(A en Vicente.)* Podries ajudar, no?

En Vicente fa que sí. Agafa la nota i li passa a la Gràcia.

ELEN: Però què fas?!

VICENTE: Ajudar.

GRÀCIA: *(Llegint.)* “M’heu de fer un favor. D’aquí a un moment, la Gràcia llegirà una pregunta que va dirigida a ella. Vosaltres l’heu de convèncer perquè la resposta sigui afirmativa. En un primer moment és possible que digui que no en vol saber res, fins i tot dirà que no em coneix...”

La Gràcia continua llegint la nota en silenci. Després esclafeix a riure.

ELEN: De què rius?

GRÀCIA: D’això.

La Gràcia li assenyala una part de la nota.

ELEN: *(Llegint.)* “Voleu un argument?”

GRÀCIA: No, el següent.

ELEN: “Us estic apuntant amb una carabina Hi-Point 995 semiautomàtica de calibre 9...”

Això et fa gràcia?

GRÀCIA: Molta. (*Pausa.*) És un truc publicitari típic, sabeu? Ho posa perquè resulti més creïble. És com els anuncis d'Actimel, que sempre afegeixen paraules científiques... "L-casei immunites" i tot això. Doncs aquí és el mateix.

VICENTE: Tant com el mateix...

GRÀCIA: És el mateix.

ELEN: Però t'has tornat idiota o què? (*En veu baixa, assenyalant el mirall.*) Ens està apuntant amb una escopeta!

GRÀCIA: Amb una carabina.

ELEN: El que sigui.

GRÀCIA: Elen, no ens està apuntant amb cap carabina. Tot això és un conte. Ho ha escrit per fer-ho més creïble, però no té cap arma. Encara més,estic segura que no existeix cap carabina Hi-Point No-sé-quants.

VICENTE: Sí que existeix.

GRÀCIA: Com?

VICENTE: És una de les armes que van fer servir els assassins de Columbine.

ELEN: Ho veus? Veus com és real?

VICENTE: Però això no vol dir que sigui real.

HERNI: Hòstia, Vicente. Col·labora una mica. Aquesta arma és real. Ha de ser real. És que no us n'adoneu? És com el creatiu de Chicago!

VICENTE: Tu quin problema tens amb Chicago?

HERNI: Jo? No, no... Parlo del creatiu de Chicago, el de la matança del focus group... No veus les notícies?

GRÀCIA: Herni, estàs dient que ha vingut un creatiu des de Chicago per matar-nos?

HERNI: No, és clar que no! No és el mateix. Però si ho ha fet un ho poden fer més. És l'efecte crida, saps? És com les *pateres*... o no, millor, és com els suïcidis. Saps per què mai parlen dels suïcidis a les notícies i als diaris? Perquè la gent no els imiti. Si donessin notícies de suïcidis encara n'hi hauria més, de suïcidis.

VICENTE: Sí que se'n parla, dels suïcidis.

HERNI: Se'n parla molt poc.

GRÀCIA: Herni, t'asseguro que no hi ha cap creatiu amb una carabina.

ELEN: Gràcia, jo l'he vist.

GRÀCIA: Això ja ho has dit.

ELEN: He vist la carabina.

HERNI: On?

ELEN: Al lavabo.

GRÀCIA: I per què no ens ho has dit?

ELEN: Us ho estic dient ara.

GRÀCIA: I per què ens ho dius ara? Per què no ens ho has dit abans?

ELEN: Gràcia...

GRÀCIA: Ens estàs amagant alguna cosa, potser?

ELEN: Gràcia, sisplau!!!

Pausa.

VICENTE: O sigui, que el creatiu aquest t'ha apuntat amb una carabina Hi-Point/

ELEN: No, no m'ha apuntat, però me l'ha ensenyat.

HERNI: La duia a sobre?

ELEN: Sí. Bé, a sobre no. A sota. Sota la roba.

HERNI: Collons.

VICENTE: I com saps que era una carabina Hi-Point semiautomàtica?

ELEN: És important, això?

VICENTE: D'acord, molt bé. Suposem que el paio està aquí al darrera del mirall apuntant-nos amb una carabina 995 semiautomàtica del calibre 9. Francament, no crec que sigui l'arma més adient per travessar el vidre.

ELEN: Com ho saps?

HERNI: Això, com ho saps?

VICENTE: És que una vegada vaig ser a un focus group d'uns anuncis d'armes destinades al Pròxim Orient. Era una campanya internacional...

HERNI: De debò?

VICENTE: Sí... No! És clar que no! (*A l'Elen.*) De totes maneres, si el paio es posa a disparar, l'únic que aconseguirà serà esquerdar el vidre.

ELEN: N'estàs segur?

VICENTE: Bastant.

ELEN: No pots estar-ne bastant segur. N'has d'estar segur del tot.

VICENTE: Creu-me. Aquest paio va *de farol*.

ELEN: És que no em creu ningú? Gràcia?

La Gràcia fa que sí amb el cap. L'Elen es relaxa: per fi hi ha algú que li dóna la raó. O això sembla.

GRÀCIA: Podem continuar? Podem continuar amb el test dels anuncis d'aigua?

ELEN: Mireu. Jo no sé si aquest tio pot travessar el vidre amb l'escopeta o no. L'únic que sé és que està boig. L'havíeu d'haver vist, al lavabo.

GRÀCIA: Com és?

ELEN: Eh?

GRÀCIA: El creatiu. Com és?

ELEN: Quina importància té?

GRÀCIA: Com que quina importància té? Molta, té molta importància, sobretot si he de decidir si m'hi vull casar, amb ell. Que dic jo que podria haver-hi adjuntat alguna foto, com a mínim. *(Pausa.)* És alt? És baix? Ros, moreno, pèl-roig? Porta ulleres?

ELEN: ...

GRÀCIA: Alt o baix?

ELEN: Alt. És alt. Sí... i és moreno.

GRÀCIA: Porta ulleres?

ELEN: No. Si més no, quan l'he vist no en portava.

GRÀCIA: Barba?

ELEN: No... o sí. Sí, té perilla. I una samarreta... de... de... Darth Vader.

HERNI: *(Acollonit.)* Darth Vader!

VICENTE: Un creatiu amb una samarreta de Darth Vader?

ELEN: Sí.

VICENTE: És massa estereotipat. T'ho acabes d'inventar.

ELEN: No m'ho he inventat.

GRÀCIA: Té raó, Elen. És massa estereotipat.

ELEN: I...?

GRÀCIA: Que t'ho has inventat.

ELEN: No, Gràcia...

GRÀCIA: Sí...

ELEN: No m'ho he inventat! (*Pausa.*) No m'ho he inventat.

Pausa.

GRÀCIA: No... No s'ho ha inventat. Conec aquest creatiu.

HERNI: Abans havies dit que no el coneixies.

GRÀCIA: Volia estar segura que era ell.

VICENTE: I aquest creatiu porta una samarreta de Darth Vader?

GRÀCIA: No t'ho puc assegurar, però... Sí, és possible.

VICENTE: Amb una carabina a sota.

GRÀCIA: Això sí que no ho sé.

HERNI: Potser l'havia amagat al vàter.

GRÀCIA: Què?

HERNI: Com a *El padrino*. No heu vist *El padrino*, quan Al Pacino amaga una pistola dins la cisterna d'un vàter?

VICENTE: Això explica moltes coses.

HERNI: Oi que sí?

VICENTE: Per començar, explica que esteu tots com una puta cabra.

En Vicente s'aixeca, recull les ulleres i el bastó de cec, i es dirigeix amb pas digne cap a la sortida.

L'Elen l'intercepta el pas.

ELEN: Què fas?

VICENTE: Me'n vaig.

ELEN: No pots!

VICENTE: És clar que puc.

GRÀCIA: No te'n pots anar, ara. Hem d'acabar el test.

VICENTE: Doncs acabem-lo d'una puta vegada.

ELEN: No, ara no podem.

VICENTE: Per què no?

ELEN: És que no us n'adoneu? Ens matarà.

VICENTE: No ens matarà ningú. Per favor... Qui ha de voler matar-nos?

ELEN: El creatiu.

VICENTE: *(Amb veu fantasmal.)* “El creatiiiiiiu”. Ui, quina por. *(Fintant l'Elen.)* Adéu.

L'Elen s'abalança sobre en Vicente, com un jugador de rugbi. El fa caure.

ELEN: Ho sento, no volia.

En Vicente es posa dempeus.

VICENTE: Això no m'ho tornis a fer.

ELEN: Ho faré si no en tinc més remei.

En Vicente li dóna l'esquena a l'Elen. Es dirigeix cap a la sortida.

L'Elen li fa un altre placatge.

VICENTE: Però què fas?!

ELEN: T'he avisat.

VICENTE: Sí, i també m'has dit que no volies.

ELEN: És que no volia.

En Vicente s'aixeca.

VICENTE: Quan era cec em tractàveu amb més respecte.

GRÀCIA: Això era per la discriminació positiva.

En Vicente despenja el telèfon.

GRÀCIA: Què fas?

VICENTE: *(A la Gràcia.)* Quin és el número?

ELEN: Quin número?

VICENTE: El d'Alicia al país de les meravelles. A tu què et sembla?

ELEN: No truquis a la policia.

VICENTE: No vull trucar a la policia. (*Assenyalant el mirall.*) Vull trucar a l'altra banda.

GRÀCIA: Deixa'm.

La Gràcia li pren el telèfon. Marca un número.

GRÀCIA: (*En veu baixa.*) Ho sento, ho... (*Pausa.*) Hola?

HERNI: Què diuen?

VICENTE: És el creatiu?

GRÀCIA: No se sent res.

HERNI: Potser has marcat malament.

GRÀCIA: (*Atabalada.*) No, si he marcat bé. Han despenjat el telèfon.

L'Herni dóna uns cops al mirall.

HERNI: Hola! Que hi ha algú?

L'Herni enganxa l'orella al vidre. L'Elen l'aparta amb violència.

ELEN: Surt d'aquí!

HERNI: Què passa?

VICENTE: Que està com un llum, que no ho veus?

ELEN: Hòstia, collons, però és que no us n'adoneu? Els ha matat!

VICENTE: Qui?

ELEN: El creatiu, collons!

HERNI: Hòstia!

VICENTE: Per favor! Ho hauríem sentit, no?

ELEN: Què?

VICENTE: Si els hagués matat, alguna cosa hauríem sentit, no et sembla?

ELEN: Potser no els ha matat, encara.

VICENTE: Sí, és clar. Els estarà amenaçant amb la carabina Hi-Point semiautomàtica.

ELEN: És possible.

VICENTE: Això ens dóna una possibilitat per escapar.

En Vicente camina cap a la sortida. L'Elen el tira a terra de nou.

VICENTE: Joder!! (*Aixecant-se.*) Ja n'hi ha prou, no?

ELEN: Ho sento.

VICENTE: “Ho sento”, “ho sento”.

ELEN: És que no em deixes cap altra opció.

El Vicente empeny l'Elen i surt.

ELEN: Torna!

L'Elen surt darrere del Vicente.

ELEN: (*Fora.*) Torna!!

El Vicente i l'Elen tornen.

ELEN: Estàs boig?!

VICENTE: Està/

ELEN: Estàs boig!!

VICENTE: Està tancada.

ELEN: Eh?

VICENTE: La porta. Està tancada. Gràcia, la clau.

Sense deixar anar el telèfon, la Gràcia regira un calaix. No hi troba res.

HERNI: Ens ha tancat. El creatiu. El creatiu ens ha tancat!

Pausa.

VICENTE: D'acord, molt bé. Hi ha un creatiu. I com és que no contesta ell?

ELEN: Com?

VICENTE: Com és que el creatiu no contesta al telèfon?

ELEN: No ho sé. Estarà ocupat apuntant a tothom amb la carabina.

VICENTE: Ja.

ELEN: Té les mans ocupades. No pot despenjar el telèfon.

VICENTE: Ah, no? Doncs la Gràcia diu que l'hi han despenjat.

GRÀCIA: Jo...?

VICENTE: Sí, tu. Has dit que t'havien despenjat el telèfon. Ho has dit o no ho has dit?

GRÀCIA: (*Atabalada.*) Sí, sí, sí, tens raó. Ho he dit.

VICENTE: (*A l'Elen.*) Com ho expliques, això, eh? Com ho expliques?

ELEN: Pregunteu-li a la Gràcia. (*Imitant-la.*) Ens estàs amagant alguna cosa, potser?

GRÀCIA: Què?!

ELEN: Potser no ens has dit tota la veritat.

GRÀCIA: (*Desafiant.*) La veritat sobre què?

ELEN: Sobre... Sobre... Sobre tu i el creatiu!

GRÀCIA: Elen, ja us he dit que no... Que no!

Pausa.

HERNI: Potser és tímid.

VICENTE: Perdona?

HERNI: El creatiu. Potser és tímid.

VICENTE: Que el creatiu és tímid?

HERNI: Per què no? Una vegada vaig conèixer un publicista i era tímid.

VICENTE: (*A l'Elen.*) És tímid?

ELEN: Eh?

VICENTE: Tu el coneixes. És tímid?

ELEN: Jo no el conec.

VICENTE: Bé, més que jo, segur. Al cap i a la fi, ets l'única que s'hi ha tancat amb ell, al

lavabo.

ELEN: La Gràcia sí que el coneix.

GRÀCIA: No el conec!

ELEN: Sí que el coneixes. Ho has dit abans.

GRÀCIA: No el conec. Només l'he vist un cop, aquest matí...

ELEN: ... i ja sou a punt de casar-vos.

GRÀCIA: Para, Elen.

ELEN: No puc.

GRÀCIA: Sisplau. Para.

L'Herni mira la nota. L'agafa. Se la torna a mirar.

HERNI: Com és que no se m'havia acudit abans?

ELEN: Què...?

HERNI: Ara sortirem de dubtes.

VICENTE: De què estàs parlant?

HERNI: Anem a fer-li una anàlisi grafològica.

ELEN: Una què?

HERNI: Una anàlisi grafològica. La cal·ligrafia ens pot revelar la personalitat del creatiu.

ELEN: Herni...

HERNI: Deixa'm a mi. Un cop vaig fer un curset de grafologia.

ELEN: No ho estaràs dient de debò?

HERNI: Totalment de debò. "Curs pràctic de grafologia, tarot i psicomàgia."

ELEN: Sisplau, Herni. Estàs perdent el temps.

HERNI: No tenim res a perdre.

ELEN: El temps! El temps és el que tenim a perdre!

HERNI: Doncs el perdem. Total, no tenim res millor a fer.

ELEN: Nosaltres no, però ell potser sí.

HERNI: Qui, el creatiu?

ELEN: Sí.

VICENTE: Sí, és possible. *(Mirant-se el canell, com si hi dugués un rellotge.)* Quan acabi aquí he de fer uns degollaments al Corte Inglés, després he d'anar a Correus a deixar-hi un

paquet bomba, i a la tarda m'espera una matança al Tibidabo. Sí, millor que vagi tirant.

ELEN: Què fas?

VICENTE: Miro d'introduir-me a la ment de l'assassí.

ELEN: No ho facis.

VICENTE: Ja ho he fet.

ELEN: No ho tornis a fer.

VICENTE: Per què no?

ELEN: Perquè és una provocació.

VICENTE: Ja, i què farà? Matar-nos?

ELEN: Pot fer-ho.

VICENTE: No, no pot. Si vol matar-nos amb aquesta carabina primer haurà de trencar el vidre.

ELEN: Doncs el trencarà!

VICENTE: I per què no ho ha fet ja?

ELEN: Perquè vol que convenceu la Gràcia.

VICENTE: Que la convencem? Que la convencem de què?

ELEN: Que la convenceu perquè accepti la seva proposta de matrimoni. És que no has llegit la nota?

VICENTE: Però com vols que la convencem, si ni tan sols el coneix?

HERNI: Es coneixen d'aquest matí.

VICENTE: Sí, ja.

HERNI: Ho podríem intentar.

VICENTE: El què?

HERNI: Podríem intentar convèncer-la. Per què no? Potser hi ha hagut amor a primera vista i...

GRÀCIA: No hi ha hagut amor a primera vista.

HERNI: Parla per tu. Perquè ell només t'ha vist un cop i ja s'ha enamorat de tu.

VICENTE: Què vols dir? Que l'ha vist aquest matí i ha marxat corrent a casa seva a agafar la carabina i preparar un powerpoint amb la proposta de matrimoni?

HERNI: Tens raó. Segurament ja l'havia vist abans. Potser l'havia estat seguint en secret, o pel Facebook... *(A la Gràcia.)* Potser el tens d'amic al Facebook i no ho saps.

GRÀCIA: Això és impossible.

HERNI: N'estàs segura?

GRÀCIA: Totalment.

HERNI: Bé, però et pot haver seguit pel carrer. Com el creatiu de Chicago.

GRÀCIA: Vols deixar al creatiu de Chicago en pau d'una vegada?

HERNI: No estic dient que et perseguís amb una arma...

GRÀCIA: Això em tranquil·litza.

ELEN: Esteu perdent el temps. Ara té una arma. Ara té una carabina i ens està apuntant amb ella. Així que, sisplau, mireu de fer el que us demana i convenceu aquesta dona perquè digui que sí.

VICENTE: No.

ELEN: Què has dit?

VICENTE: He dit que no. Que no la convencerem de cap manera. ¿Com vols que la convencem perquè es casi amb algú de qui només sap que porta una samarreta de Darth Vader i una carabina Hi-Point semiautomàtica del calibre 9?

ELEN: Perquè té una carabina Hi-Point semiautomàtica del calibre 9.

VICENTE: Bé, en realitat és una suposició. La veritat és que estic segur que no en té cap.

ELEN: Sí que en té.

VICENTE: No en té.

ELEN: Sí que en té.

VICENTE: No en té.

ELEN: Sí que en té.

VICENTE: No en té.

ELEN: Sí que en té.

VICENTE: No en té.

ELEN: Sí que en té.

VICENTE: No en té.

HERNI: (*A en Vicente.*) Sí que en té.

ELEN: No en té.

HERNI: En què quedem?

ELEN: El creatiu no té cap carabina.

VICENTE: Ja ho deia jo.

ELEN: Té un detonador.

HERNI: Un què?

ELEN: Un detonador.

VICENTE: Ja, sí, un detonador. Un detonador de què?

ELEN: D'això.

L'Elen s'aixeca la camisa. A sota du un cinturó d'explosius i un...

HERNI: Ho sabia! Té un *parche* de nicotina!

Silenci.

GRÀCIA: Què és això?

ELEN: Explosius.

GRÀCIA: Quina mena d'explosius?

ELEN: I jo què sé! Aquí l'expert en armes és el Vicente!

Tots es giren cap a en Vicente. Ell observa els explosius, pensatiu.

VICENTE: Em sembla que faré servir el *comodín de la llamada*.

En Vicente treu un mòbil. L'Elen l'hi pren.

VICENTE: Però què...?

ELEN: *(A l'Herni i la Gràcia.)* Els mòbils.

HERNI: Quins mòbils?

ELEN: Els vostres mòbils. Doneu-me'ls.

HERNI: És que jo no tinc mòbil.

ELEN: Dóna'm el mòbil.

HERNI: De debò, no tinc mòbil.

ELEN: Tothom té mòbil!!

HERNI: Doncs jo no.

ELEN: Dóna'm el puto mòbil.

HERNI: Que no en tinc, Elen.

ELEN: Herni, no diguis mentides. Abans has dit que tenies Facebook.

HERNI: Jo...?

ELEN: No ho neguis. Ho has dit més d'una vegada.

La Gràcia i el Vicente fan que sí.

HERNI: I...?

ELEN: Si tens Facebook has de tenir mòbil.

HERNI: Per què?

ELEN: Perquè sí.

L'Elen escorcolla l'Herni. Li troba un bony. Aixeca la samarreta. Són els pegats de nicotina. N'arrenca un.

HERNI: Ah!

N'arrenca un altre.

HERNI: Ah!

Un altre.

HERNI: Para, sisplau! Faré el que em demanis!

ELEN: Dóna'm el teu mòbil.

HERNI: No en tinc.

GRÀCIA: Elen...

ELEN: Què?!

GRÀCIA: Té.

La Gràcia li dóna el seu mòbil. L'Elen el porta fins a un racó i el deixa a terra, junt amb el d'en Vicente. Després agafa el telèfon sense fils i també el deixa al racó.

Silenci.

HERNI: Tinc pipí.

ELEN: Doncs t'aguantes.

Silenci.

VICENTE: I ara què?

ELEN: Ara heu de convèncer la Gràcia.

VICENTE: Gràcia, digues que sí.

GRÀCIA: No.

HERNI: Així no la convenceràs.

VICENTE: Ja sé que no la convenceré.

HERNI: I si... i si fem un pacte?

ELEN: Un què?

HERNI: Un pacte. Com els que feien el Vicente i la Gràcia quan... ah, que tu no hi eres.

(Pausa.) Era..., com t'ho diria? Era com una mena de trampa que feien als focus groups...

ELEN: No podeu fer trampes.

HERNI: Per què no?

ELEN: Perquè ens matarà.

L'Herni agafa la nota.

HERNI: On diu que no s'hi puguin fer trampes?

ELEN: De debò vols fer trampes?

HERNI: Sí.

GRÀCIA: A tu t'és igual fer trampes, si en pots treure alguna cosa de profit.

HERNI: És clar que vull treure'n una cosa de profit: la meva vida!

GRÀCIA: I la meva vida què? Si em caso amb aquest desgraciat serà com si m'hagués mort, o pitjor!

HERNI: Ei, ei, ei! Jo no he dit que t'hagis de casar amb aquest desgra... amb aquest senyor.

La meva idea és que diguis que sí i, quan ja estiguem fora d'aquí, sans i estalvis, facis el

que et doni la gana.

GRÀCIA: Això és fer trampes.

HERNI: Exacte.

En Vicente es posa a aplaudir.

VICENTE: Molt bé. Genial. Bravo. Sou els millors.

HERNI: Què...?

VICENTE: Ara ja tant se val que aquesta dona digui que sí o que no, perquè el creatiu no s'ho creurà pas. Per què ho havia de fer, si ja us ha sentit plantejar la possibilitat de fer trampes?

GRÀCIA: Ei, que aquí l'únic que ha parlat de fer trampes és ell.

VICENTE: Ja, sí. I tu no en vols saber res, de fer trampes.

GRÀCIA: És clar que no.

VICENTE: És a dir, que sigui quina sigui la teva decisió final, serà totalment sincera i irrevocable.

GRÀCIA: Això mateix.

VICENTE: Però com podem saber que estàs dient la veritat?

GRÀCIA: Perquè estic dient la veritat!

VICENTE: I en el cas que estiguis dient la veritat, com podem saber que no canviaràs d'opinió d'aquí a una estona? Com sé que no faràs el mateix que vas fer el dia que vas decidir trencar el nostre pacte?

GRÀCIA: Vicente!

VICENTE: ...

GRÀCIA: Vicente, no canviaré d'opinió. No em penso casar amb aquest paio.

ELEN: N'estàs segura?

GRÀCIA: Mai a la vida he estat tan segura de res.

HERNI: Continuo pensant que podries fer trampes.

En Vicente comença a teclejar alguna cosa al portàtil, d'amagat.

ELEN: No, Herni, no pot. Ja has sentit al Vicente: no serviria de res perquè el creatiu se

n'adonaria.

GRÀCIA: A més, és la meva vida. Vosaltres no n'heu de fer res.

ELEN: Bé, la teva vida i la meva. Que al cap i a la fi sóc jo qui té els explosius.

GRÀCIA: I...?

ELEN: Com que "i..."? Que puc volar pels aires en qualsevol moment!

GRÀCIA: Com tothom! O potser creus que no ens agafarà l'ona expansiva?

HERNI: (*A en Vicente, en veu baixa.*) Què fas...?

ELEN: Ja, però...

GRÀCIA: A més, tu moriràs en l'acte. Nosaltres pot ser que patim una lenta agonia.

VICENTE: Estic demanant ajuda al Twitter.

ELEN: Que més voldries!

HERNI: Al Twitter? Quants seguidors tens?

VICENTE: 43.

HERNI: No són gaires.

GRÀCIA: Que què més voldria? Que què més voldria, dius? (*En adonar-se que l'Herni i el Vicente no les estan escoltant, canvia sobtadament de to.*) Elen, què estàs fent?

ELEN: Què...?

La Gràcia li parla a l'Elen a cau d'orella. Sembla que la vulgui convèncer d'alguna cosa.

HERNI: Jo al Facebook tinc 2.375 amics. Si m'hi deixes entrar un moment...

VICENTE: No, ara no. Quin és el Twitter de la policia?

HERNI: La policia? No, no et faran cas. Tenen massa seguidors. Sisplau, és un moment.

VICENTE: Que no, Herni... I el dels mossos? Mossos punt cat?

HERNI: Mossos punt cat?! Punt cat?! Joder, Vicente! Que els perfils de Twitter no tenen punts! Va, deixa'm a mi!

L'Herni aparta a en Vicente del portàtil. Comença a teclejar.

ELEN: Què esteu fent?!

L'Elen desendolla l'ordinador. L'Herni continua teclejant, doncs és un portàtil.

L'Elen baixa de cop la pantalla. Per poc no li enxampa els dits a l'Herni.

HERNI: Eeeei!

Silenci.

HERNI: El pots obrir?

ELEN: No.

HERNI: És que necessito veure una cosa.

ELEN: Sí, el Facebook.

HERNI: No, el powerpoint.

ELEN: Quin powerpoint?

HERNI: El powerpoint del creatiu. Vull analitzar-lo.

ELEN: Per què?

HERNI: Per què? Perquè és un focus group! Hem vingut a analitzar els anuncis i donar la nostra opinió.

GRÀCIA: (*A l'Elen.*) Té raó.

ELEN: Però és que no és un anunci. Només és un powerpoint!

HERNI: Un powerpoint on el creatiu anuncia que vol casar-se amb la Gràcia.

ELEN: Ja... i què?

HERNI: Doncs que si l'analitzem, ens serà més fàcil trobar els seus punts forts i, per tant, tindrem més arguments per convèncer la Gràcia.

ELEN: No cal, Herni. Ja has vist el powerpoint.

HERNI: El vull tornar a veure.

ELEN: Per què?

HERNI: Ja t'ho he dit. Vull analitzar-lo i donar la meva opinió.

ELEN: I no pots donar-la sense que tornem a obrir el powerpoint?

HERNI: No... No. No puc. No puc!! No puc i no vull!! Jo he vingut aquí, tots hem vingut aquí, a mirar uns anuncis, a analitzar-los i a donar la nostra opinió. Mirar, analitzar, opinar. Hem vingut a fer això, i hem vingut a fer-ho bé. Perquè si no ho fem bé és com si no ho fèssim. La feina ben feta... Com era? La feina ben feta... La feina mal feta no té futur. I

nosaltres hem vingut a analitzar uns anuncis, i hem vingut a fer-ho bé i d'una manera imparcial. Si la nostra opinió ha d'estar condicionada per un terrorista que ens amenaça amb una bomba, doncs... la veritat, què vols que et digui, això ens desacredita com a jurat. La Gràcia té raó. No podem fer trampes. I no podeu obligar-nos a fer trampes. No podeu, ni tu ni aquest creatiu, per moltes bombes que dugueu a sobre. Al contracte que hem signat no diu/

VICENTE: Jo no he signat/

HERNI: No m'interrompis, joder!! No hem signat cap contracte que ens obligui a aguantar a un creatiu desgraciat i acaparador de protagonisme. Si vol ser el protagonista, que surti i doni la cara, però que no es quedi amagat mentre nosaltres estem aquí, patint, passant-nos notetes i powerpoints i fent una gimcana absurda com concursants d'un *reality* de segona que ni tan sols sortirà a la tele, no, no sortirà a la tele ni al YouTube, perquè això no ho veu ningú. No, això no ho veurà ningú tret de quatre matats d'una agència de publicitat. (*Al mirall.*) Que em sents? Surt i dóna la cara. Va, vinga, a què esperes? Surt. Dóna la cara. Dóna la cara si tens collons. (*Escup al mirall.*) Covard! Gallina! Capitán de la sardina!

L'Herni se n'adona del que acaba de fer. Li fallen les cames. Tothom està en tensió, a l'expectativa... Tothom menys la Gràcia.

GRÀCIA: D'acord, molt bé. M'hi caso.

Pausa.

ELEN: Què has dit?

GRÀCIA: Que m'hi caso.

ELEN: T'hi cases?

GRÀCIA: Sí...

ELEN: Amb qui?

GRÀCIA: Amb qui?

ELEN: Sí. Amb qui?

GRÀCIA: (*Assenyalant el mirall.*) Amb aquest d'aquí.

ELEN: (*Amb desconfiança.*) Sí?

GRÀCIA: Sí.

ELEN: Això és un sí?

GRÀCIA: Sí, sí, sí. És un sí. *(Pausa.)* Ara, podem seguir amb el test?

HERNI: Ho estàs dient de debò, Gràcia?

GRÀCIA: Totalment.

HERNI: Estàs disposada a casar-te amb... amb...? *(En veu baixa.)* ... amb un psicòpata?

GRÀCIA: *(En veu alta.)* No és cap psicòpata.

HERNI: No, és clar que no! *(Al mirall.)* Ei, pe-pe-perdona. Jo no... I a-a-a-abans tampoc...

VICENTE: Doncs a mi sí que em sembla un psicòpata.

GRÀCIA: Però no volíeu que digués que sí? Doncs dic que sí!

VICENTE: Ja hem quedat que no podies fer trampes.

GRÀCIA: No faig trampes.

VICENTE: Però si ni tan sols el coneixes! *(Pausa.)* El coneixes?

La Gràcia fa que sí amb el cap.

VICENTE: Un moment, Gràcia. Ja coneixies el creatiu, i tot i així l'has deixat entrar al focus group?

GRÀCIA: Jo no he deixat entrar cap creatiu.

VICENTE: És clar que l'has deixat entrar. Has deixat entrar a un creatiu psicòpata.

ELEN: No ho és.

GRÀCIA: Elen...

ELEN: No és un psicòpata.

VICENTE: És un psicòpata, Elen. Tu ho hauries de saber millor que ningú. És a tu a qui li ha posat un cinturó d'explosius!

ELEN: Ja, però això no vol dir que sigui/

VICENTE: No el defenses!

ELEN: Jo no el defenso.

HERNI: Sí que el defenses. Tens la síndrome d'Estocolm. És normal.

ELEN: No tinc síndrome d'Estocolm. Ni d'Estocolm ni d'Esparreguera. I no l'estic defensant. L'únic que dic és que no crec que sigui un psicòpata. Només està enamorat, i si la Gràcia s'hi vol casar/

VICENTE: Si la Gràcia s'hi vol casar, llavors es vol casar amb un psicòpata. Perquè ho és: és un puto psicòpata, un puto psicòpata que ara mateix ens està observant des de l'altra banda del mirall, amb un detonador a les mans i/

GRÀCIA: Prou!!!!!!

Silenci.

GRÀCIA: A l'altra banda del mirall no hi ha ningú.

VICENTE: Què?

GRÀCIA: Que a l'altra banda del mirall no hi ha cap creatiu ni cap persona. Hi haurien de ser, però el test d'avui no estava previst.

HERNI: Què vols dir?

GRÀCIA: Els meus jefes em van dir que, si dilluns no els hi ensenyava un test on sortís guanyador el primer anunci, em farien fora.

HERNI: No ho entenc.

GRÀCIA: Jo tampoc. Per alguna estranya raó, als tests que hem fet fins ara sempre guanya el segon anunci. Us ho podeu creure?

VICENTE: De què collons estàs parlant?

GRÀCIA: Dels anuncis. Dels anuncis d'aigua.

VICENTE: I què cony m'importen a mi ara els putos anuncis d'aigua? Jo el que vull saber és per què collons dius que no hi ha cap creatiu a l'altra banda.

GRÀCIA: Perquè no hi ha ningú! Perquè avui és diumenge i aquest test no estava a l'agenda!

VICENTE: I si no hi ha cap puto creatiu, qui li ha posat el cinturó d'explosius a l'Elen?!

Tots es giren cap a l'Elen. Silenci.

VICENTE: Joder!

HERNI: Què passa?

Silenci.

HERNI: Algú em pot explicar què coi passa?

Silenci.

GRÀCIA: Ho sento, Elen.

ELEN: Què...?

Pausa.

GRÀCIA: Ho sento. No puc...

ELEN: Però si acabes de dir que sí.

GRÀCIA: Ho he dit per poder continuar amb el test, però no... no... no puc, Elen. He d'acabar amb el test avui, i ara mateix no puc pensar en... en...

ELEN: Ja hi tornem a ser! Sempre ha d'estar la feina per sobre de tot. Sempre la feina!

GRÀCIA: La feina és important, Elen. I avui més que mai. A més...

Pausa.

ELEN: A més?

GRÀCIA: No, res.

ELEN: Digues. (*Pausa.*) Ja no t'agrado?

GRÀCIA: No... no m'agraden les dones.

ELEN: No et crec.

GRÀCIA: T'estic dient la veritat. Mai no m'han agradat les dones. I...

ELEN: I...?

GRÀCIA: I encara... encara que m'agradessin, no puc... No pots. No pots fer això que has fet, no pots fer aquesta... aquesta bogeria... i esperar que et digui que sí. No pots, Elen.

ELEN: Que no puc...? No pots tu! No m'ho pots dir, això. No m'ho pots dir, després de...

GRÀCIA: Després de què?

ELEN: Després d'allò nostre.

GRÀCIA: Allò va ser un test.

VICENTE: Un tast?

HERNI: Un test.

ELEN: Un test? Que va ser un test, dius? Que vam estar juntes vuit mesos i mig, Gràcia! Vuit mesos i mig!

GRÀCIA: Va ser una investigació en profunditat.

ELEN: Gràcia, no pots fer-me això. No pots donar *carpetasso* a la nostra relació com si no hagués passat res.

VICENTE: No seria la primera vegada.

GRÀCIA: Vicente, tu i jo mai...

VICENTE: És el mateix. En essència és el mateix.

GRÀCIA: Perdona, però vas ser tu qui va marxar. Vas ser tu qui va desaparèixer.

VICENTE: I he tornat.

GRÀCIA: Has tornat perquè ets un actor fracassat que necessita quartos.

VICENTE: No. He tornat per tu, Gràcia.

GRÀCIA: Per mi?

ELEN: Ho sabia!!!! (*Pausa.*) Sabia que era pel Vicente.

GRÀCIA: Ho sabia. Sabia que estaves gelosa.

VICENTE: Ei, a mi no em fiqueu a les vostres disputes conjugals.

GRÀCIA: Ets tu qui s'hi ha ficat.

HERNI: Ara ho entenc!

Tots miren l'Herni. De sobte, s'ha convertit en el centre d'atenció.

HERNI: Ja ho he entès. No hi ha cap creatiu. Tot ha estat un invent de l'Elen!

VICENTE: (*Irònic.*) De debò?

HERNI: I no només això. L'Elen és qui es vol casar amb la Gràcia, perquè són lesbianes.

GRÀCIA: Jo no sóc lesbiana.

VICENTE: Sisplau, deixa parlar l'inspector Colombo.

HERNI: El que no entenc és: si ja us coneixíeu, com és que no ens ho havíeu dit?

VICENTE: És veritat. Per què ens ho heu amagat?

GRÀCIA: Perquè no és gaire legítim convidar a les meves amigues a un focus group.

ELEN: Amigues? Ara sóc una "amiga"?

GRÀCIA: I encara gràcies! Però ara ja sé que no t'he de demanar cap més favor. Per què coi no t'has limitat a seguir el guió?

HERNI: Quin guió?

GRÀCIA: Per què no t'has limitat a fer el teu paper i dir que el primer anunci era el millor, i punt? Per què collons m'has hagut de muntar tot aquest numeret del creatiu amb la carabina?

HERNI: Detonador. Al final no era una carabina sinó un detonador.

GRÀCIA: Tant se val. Per què ho has fet? Per què has hagut de dinamitar el meu focus? Ara hauré d'esborrar la gravació i començar de nou.

ELEN: Tranquil·la, Gràcia. No l'hauràs d'esborrar.

GRÀCIA: Què?

L'Elen torna a mostrar el cinturó d'explosius.

ELEN: Saps què és això?

HERNI: Un *parche* de nicotina.

ELEN: No, això.

Tots miren. L'Elen els mostra una mena d'interruptor que penja d'un cable.

ELEN: És un detonador.

Silenci.

GRÀCIA: Elen...

ELEN: Ara ja no et caldrà esborrar la gravació.

GRÀCIA: No, Elen...

VICENTE: Elen, ja m'he cansat de la puta broma.

ELEN: No faig broma.

VICENTE: Doncs m'estimaria més que estiguessis fent broma. *(Pausa.)* Perquè és una broma, oi?

ELEN: No. No és cap broma. *(Pausa.)* No és cap broma.

Per primer cop, l'Elen sembla plenament conscient de la bogeria que ha comès.

GRÀCIA: Per... per què?

ELEN: No...

GRÀCIA: Per què, Elen?

ELEN: No ho sé. *(Pausa.)* No ho sé.

GRÀCIA: Per què no deixes estar el detonador, et treus el cinturó d'explosius i tan amigues?

ELEN: Amigues?

GRÀCIA: Vull dir que et treus el cinturó i aquí no ha passat res.

ELEN: Però sí que ha passat.

GRÀCIA: No, no ha passat. Perquè ningú ens està mirant. No ho ha vist ningú. I si no ho ha vist ningú, no ha passat.

HERNI: És com el gat de Schröder!

GRÀCIA: Més o menys.

ELEN: No puc, Gràcia. No puc.

Pausa.

HERNI: “No puc” és la teva opinió. *(A la Gràcia.)* Apunta: l'Elen vota que no pot.

ELEN: Herni, què és això?

HERNI: Un focus group. Què vols que sigui?

ELEN: Ara no/

GRÀCIA: Ara sí. *(Pausa.)* Tenim dos escenaris. L'escenari A i l'escenari B. A l'escenari A, l'Elen es treu el cinturó d'explosius i aquí no ha passat res. A l'escenari B, acciona el detonador.

ELEN: Gràcia...

GRÀCIA: Escenari A: es treu el cinturó d'explosius. Escenari B: el fa explotar. Quin trieu?

HERNI: El B. No, no, no, no!!! L'A. L'escenari A. A, A, A, A! *(A en Vicente.)* Oi que sí? Oi que volem l'A?

VICENTE: Sí, l'A.

HERNI: L'A!

GRÀCIA: *(A l'Elen.)* Ha guanyat l'A. T'has de treure el cinturó.

HERNI: El d'explosius.

L'Elen comença a tremolar.

ELEN: Per vosaltres és molt fàcil.

GRÀCIA: I per tu també, Elen. És molt fàcil. És la cosa més fàcil del món.

ELEN: No... No... No és fàcil.

L'Elen cada cop tremola més.

HERNI: Que ningú es mogui.

VICENTE: Ningú s'està movent.

HERNI: Elen, no et moguis.

ELEN: Què?

HERNI: Que no et moguis!

L'Herni s'ajup. De dintre d'un mitjó treu un cigarret. L'hi passa a l'Elen.

HERNI: Té.

ELEN: (Agafant-lo.) Què...?

L'Herni es torna a ajupir. Treu un encenedor de l'altre mitjó.

HERNI: Sempre ho duc a sobre per casos d'emergència.

L'Elen se'n du el cigarret a la boca. L'Herni l'hi encén. L'Elen fa un parell de calades.

HERNI: Oi que ara estàs més calmada?

GRÀCIA: Herni, això és perillós.

HERNI: Com...?

GRÀCIA: Porta explosius. El foc i els explosius no...

HERNI: (Tranquil·litzador.) No passa res. Els porta a dintre d'un cinturó. Només explotaran si activem el detonador.

VICENTE: La Gràcia té raó. És perillós.

HERNI: No. No és perillós. (*Agafa el detonador.*) Mireu: això és el detonador. (*A l'Elen.*) Oi que sí? (*Als altres.*) Això, i només això, és el que pot fer esclatar els explosius.

VICENTE: Deixa-ho, Herni.

HERNI: No...

VICENTE: Deixa estar el putxo detonador.

HERNI: Voleu deixar de dir-me què he de fer i què no he de fer?!

ELEN: Herni...

HERNI: Que no sou els meus pares, joder!

ELEN: Dóna-me'l.

HERNI: No.

ELEN: Dóna'm el detonador.

HERNI: Quan t'acabis el cigarro.

ELEN: Dóna-me'l ara mateix.

HERNI: No!!

*L'Elen empeny l'Herni. Després d'un forcejament recupera el detonador.
Silenci.*

ELEN: Voto B.

VICENTE: Com?

ELEN: Voto l'escenari B.

HERNI: No pots, Elen.

ELEN: I tant que puc. L'escenari B es mereix una oportunitat. Com a *Doce hombres sin piedad*.

GRÀCIA: Molt bé. Ja has votat. L'escenari A guanya per dos vots a un. (*Pausa.*) Ara, deixa anar el detonador i treu-te el cinturó.

L'Elen es comença a treure el cinturó d'explosius. S'atura.

ELEN: Sabeu què? Jo no hi crec, en això dels focus groups. No crec que un grup de consumidors mereixi tenir tant de poder per decidir sobre què és bo i què és dolent. Si uns

publicistes volen gravar un anunci o un altre, és cosa seva i de ningú més. I jo tampoc puc..., jo no tinc cap dret per decidir si la Gràcia s'ha de casar amb mi o no. Ella és lliure de casar-se amb qui vulgui. És una decisió que només pot prendre ella. Ella i ningú més. *(Pausa.)* De la mateixa manera, si jo vull accionar el detonador, ho faré. És la meva decisió. Potser no és la millor decisió del món, potser m'equivoco. No ho sé. Però l'heu de respectar. Perquè la decisió és meva. Meva i de ningú més.

L'Elen acciona el detonador.

FOSC.

Si el món fos una mica millor, els focus groups només tindrien en compte les opinions i crítiques de qualitat, com les vessades per Jordi Casanovas, Víctor Gutiérrez de Tena, Cristina Clemente, Blanca Bardagil, Joan Rosés, Sergi Belbel, Albert Font i, per descomptat, Carles Mallol i la Companyia Guanyadora. Moltíssimes gràcies a tots ells, i a l'equipàs de la SALAFlyHard.